

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYALIK

«Kıbrıs Türkleri öldürülmesine
Türk köylerinin yok edilmesine de
devam ediliyor» — Gazeteler —

Nisan balığı!

İNSAN
HAKLARI

Zeki Kurbanoglu

BÜYÜK YAZ ÇEKİLİŞİNDE

40 APARTMAN DAİRESİ

YENİ YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

TÜRKİYE

BANKA A.Ş.

(Faal: 2209—60)

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç, Kudret Sinan.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cüceler Zorlu, Mehmet Polat, Sünni Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık,

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

2 Nisan 1964

Cilt : 6 — Sayı : 14

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Mangal ve kül!

İKİNCİ Dünya Savaşının sonunda Türkiye'deki günlük konuşmaların, hangi konuda olursa olsun, bıkmadan usanmadan gösterdiği umacı bir örnek vardı: Fransa.

Baba oğluna öğüt verirken:

— Sakın terli terli su içme, sonra Fransa'ya döneriz ha, derdi.

Lodoslu havalarda vapur, Kadıköy iskelesine kolay yanaşamayınca canı sıkılan yolcu arkadaşının kulağına eğilir, bir vapuru dahi yanaştıramadığımızdan dert yanarak, en büyük korkusunu ağzından geçiriverirdi:

— Biz bu gidişle Fransa'ya döneriz.

Öğretmenin tembel öğrencilerini azarlarken, yumruğunu kürsüye vurarak patlattığı tehdit yine aynıydı:

— Fransa'ya dönmiyelim.

O tarihlerde Türkiye'de, Fransa'ya dönmekten korkmak dört başı mamur bir vatanperverlik gösterisiydi.

Fransa'ya dönmekten korktuğunuzu ilân edince, üzerine toz kondurulamayacak bir

vatanperver olduğunuzu ispatlamış sayılırdınız.

Ama acaba Fransa kendisine benzemekten bu kadar çekinen Türkiye'ye dönmek ister miydi? Bu soruyu kimse akletmemişti ki, cevabını vermeyi düşünsün.

Orta çağda papazlar ne kadar çok kimseyi imansızlıkla suçarlarsa, o kadar büyük papaz olurlardı. Bizde de kim, başkalarını ne kadar vatan ihanetiyle itham ederse o kadar kuvvetli vatanperver, oluyordu. Bunun için eserler vermiye, dünya ansiklopedilerine geçmiye çalışmaya, yüzü aydınları arasına bir Türk adı olarak katılmak için savaşmaya ihtiyaç yoktu.

Bir akşam Brecht'in bir piyesini yuhalayıp, artistlere saldıran mı, yahut bir miting meydanında:

— Yaşasın vatan, diye bağdırdın mı? Mesele tamamdı, kendini bir kahraman olarak görmemen için hiçbir sebep kalmazdı.

Çeşitli memleketlere ait yüzlerce tiyatronun afişlerinde aylarca kalmış bir sanat eseri, dünya radyolarında her

gün çalınan bir şarkı, ne kadar kütüphane varsa hepsinin vitrinlerinde mutlaka bir köşe bulan en klâsik kitaplar, bizde bazan bir tek işe yarardı:

Vatan sevgisini ispat için yuhalanıp, yırtılıp, yakılmıya.

Ve başta Fransa olmak üzere, medeniyetle kültürün büyük âbidelerini dıkmış özgür ülkeler kazara, vatanperverlik isbatının böyle pek acayipçe bir şeklini seçmiş bir memlekete, biran için benzemeye kalksalar, acaba çağımızın seviyesine erişmek için yedi bin yıl boyunca bıkmadan usanmadan didinmiş olan insanlık nasıl bir duruma düşerdi?

Bize biliyorsunuz, az gelişmiş, diyorlar. Geri kalmış, diyorlar.

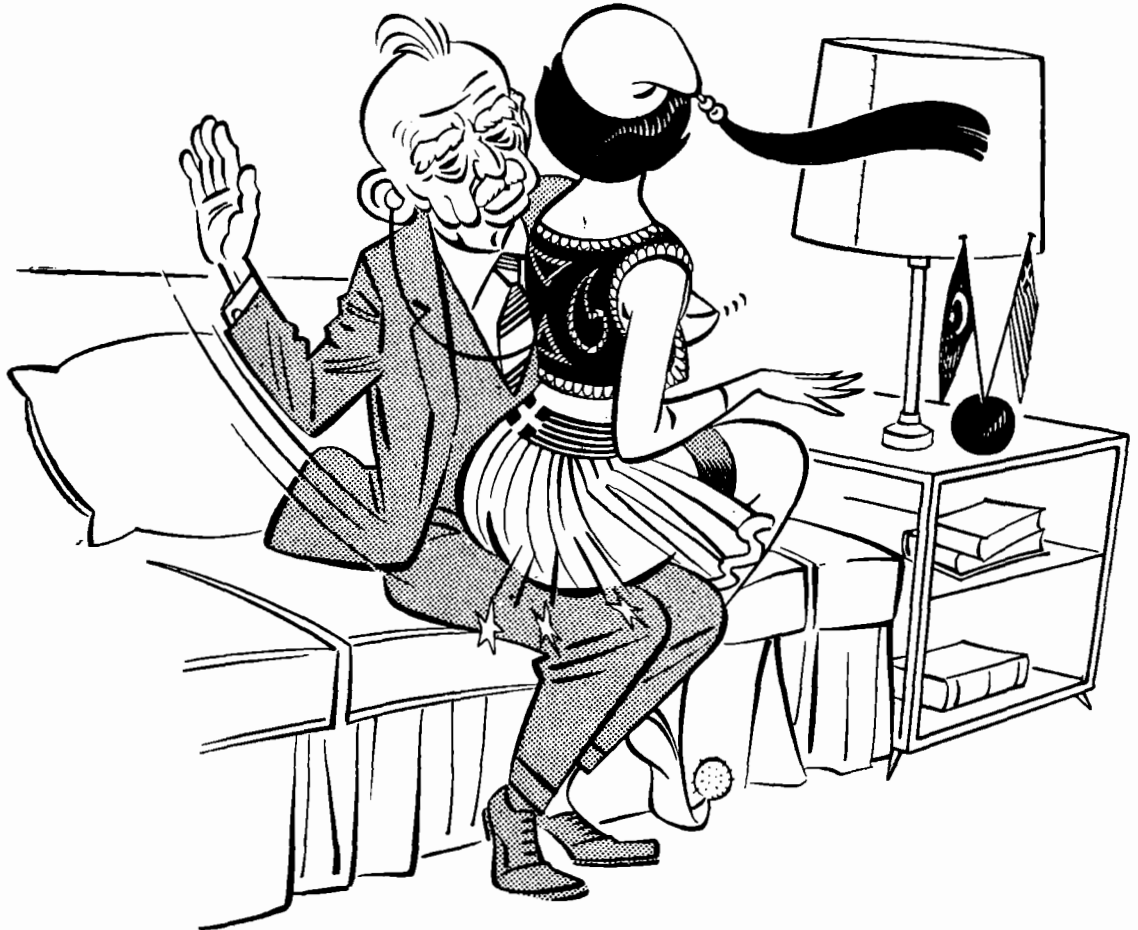
Neden diyorlar bunu?

Çünkü onların baş tacı ettiklerini biz yuhalyor ve ola ki vatanperverliğimizi bozar endişesiyle inceleme heyetlerinden geçiriyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti demokrasisi için biraz hazine değil mi?

Çetin ALTAN

1930 da Yunanistan'la imzaladığımız ikamet mukavelesi feshedildi. — Gazeteler —

İnönü — Kalk bakalım, otuz dört yıldır yan gelip oturduğun yeter!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

Hangi yazar kendisine üstad denilince gevşemez... Oysa o esmer yivışık, sulu sıvışık adam, bir kere, beş kere değil, her cümlesinin başında, ortasında, sonunda üstad diye tekrarlardı.

— Üstad, bizim oraya da üstad, geleceğinizi duyduk üstad... Bilse-niz üstad, o kadar sevindik ki üstad... Üstad, mutlaka bekleriz üstad... Biz üstad, sizi üstad, çok se-veriz üstad...

Yurt gezisine çıkacaktım da, An-kara'da bir otelde kalıyordum. Üç kişi otelde ziyaretime gelmişlerdi. İçlerinde yivışık, sıvışık olan «Üs-tad, üstad» dedikçe ben de gevşiy-e gevşiy-e yayılıp pelteleşiyordum; öyle ki yarım saat daha üstad diye

Her sabah bu macundan iki kaşık ye, bi-iznillâhi-teâlâ...

— Teşekkür ederim ama benim ihtiyacım yok...

— Olsun efendim, sen öğren de... Senin yoksa ihtiyacın, bir tanıdığın olur, sevaptır anlatırsın... O macunu onbeş gün her sabah iki kaşık yiyince, en kısır karı bi-iznillâhi-teâlâ ikiz doğurur...

Hastalığın ateşi bir yandan, gevezinin ilaç tarifleri bir yandan, iyice bunalmışım. Belki anlar da, kal-kar gider, beni rahat bırakır diye,

— Kulaklarım uğulduyor, sözleri-nizi hiç anlamıyorum... dedim.

— Yaa... Dur, ben sana bir ilaç söyleyeyim, kulak uğultusuna bire-birdir, şıp diye keser bi-iznillâhi-teâlâ... İzmarit balığı var ya, bil-lirsiniz, izmarit balığının gözlerini çıkarıp güneşte iyice kurutacaksınız, ama sabah güneşinde olacak... Kuruttunuz mu kuruttunuz... Ondan sonra...

Nerdeyse çıldıracağım... Ben ne haldeyim, o bana neler anlatıyor...

Kurumuş izmarit balığı gözle-rini bir şişeye doldurup üstüne saf zeytinyağı koy, sonracığıma efendim, tipasını güzelce kapayıp şişeyi güneşe as. Yirmibir gün şişe gü-neşte kalsın. Kuru izmarit gözleri yağda erir. Sonra günde üç defa kulağına dörder damla damlat, hiç-bir şeyciğin kalmaz bi-iznillâhi-te-âlâ...

Sokakta bağışmalar, gürültüler... Acaba bana mı öyle geliyor, ger-çekten mi dışarda gürültüler var?

Gözleri korkudan büyümiş bir adam telâsla içeri girdi,

— Beyim, dedi, sizin burda oldu-ğunuzu öğrenmişler, ehali otelin önünde toplandı, kıyamet kopuyor. Otel basacaklar... Allah korusun, yıkarlar buralarını... Otel sahibi, hemen burasını terk etmenizi rica ediyor. Arka kapıdan çıkabilirsiniz...

Ayağa kalkacak oldum, yatağa düştüm. O iki kişi koluma girdi, güçlükle elbise mi giymeye çalışı-yorum. İlaç tarifçisi, hem elbise mi giymeme yardım ediyor, hem de hiç ara vermeden anlatıyor:

— Sende zafiyet var... Bir ilaç ta-rif edeyim yap, bi-iznillâhi-teâlâ aslan gibi olursun...

— Lütfen kuduralarımı...

— Buyur... Burda... Giy, giy... Haa, onu diyordum, soğukalgınlığı-na karşı en iyisi, kenevir köküdür... Bildiğimiz kenevir kökü... İyice kay-natacaksın...

«Şimdi başlarım kenevir kökün-den...» diyeceğim ama, hem ayıp olacak, hem de dermanım yok, ca-yır cayır yanıyorum ateşten...

O ikisinin kolunda, otelin arka kapısından çıktım... Ne olur bre âdemoğlu, bir saniye ara ver... Hiç durmadan kulağımın dibinde ilaç tarif ediyor.

Şehrin dış ucunda bir eski otele geldik. Odaya girer girmez, hemen soyunup kendimi yatağa attım ki, belki halime acırlar da beni bira-kıp giderler.

Onlar da köktü sandalyeye...

— Nasırın var mı? Varsa hiç korkma... Bende bir nasır ilacı var, bi-iznillâhi-teâlâ...

— Uykum var!.. diye inledim.

Bir tanesi,

— Sonra yine geliriz... deyip git-ti, ama o ilaç tarif eden kaldı.

Burnumu siliyordum.

— Yahu senin burnun tıkalı... de-di. Burun tıkanıklığına karşı en iyisi nedir bilir misin? Tuzlu suya, ama gayet kaynar tuzlu suya, nane ruhu damlatıp koklayacaksın... Bi-iznillâhi-teâlâ burunun tıkanıklığı hemen açılır...

O anlatırken ben kendimden geç-mişim; uyudum mu, yoksa bayıl-dım mı bilemiyorum. Gecenin bir vakti ateşler içinde yanarak uyan-dığım zaman o yanımda yoktu. Er-

Bİ-İZNİLLÂHİ-TEÂLÂ AZİZ NESİN

diye sulandırırsa, adam beni bir sü-rahiye doldurabilirdi.

— Üstad, size üstad, öyle bir kar-şılama töreni yapacağız ki üstad... Bizim orda üstad, çok sevenleriniz var üstad... Bizler için ne şeref üs-tad...

Tiren yolculuğunun sıkıcı oldu-ğunu, ertesi sabah erkenden bir otomobilin gelip beni otelden alaca-ğını söylediler.

Ertesi sabah gün ağarmadan u-yandırdılar. Gelen otomobil değil, üstü açık, yalnız şoför yerli kapalı bir kamvone! İ.

Söylediklerine göre yolculuk altı saat sürerkti, oysa bir gün, bir gece. bir de ertesi günün üçte ikisi-ni ölümlü korkusu içinde yollarda ge-çirmistik.

Uzun bir süre dislerimin zangır-dadığını, çene kemiklerimin takır-dadığını, elektrik akımına çarpmış gibi bittin bedenimin titrediğini hatırlıyorum. ondan sonra vücudum kankası kaskatı kesilince bir ıvıslukluk geldi.

Şehre girdiğimiz zaman, ateşler içinde vanıyordum. Yola çıkmadan önce anlatılanlara göre, bilyük bir kalabalık beni karşılamaya çık-a-caktı.

Araba şehre girdi, birkaç yüz metre sonra, eskiden tanıdığım bir arkadaşım arabanın önüne çıkıp elini havaya kaldırdı. araba durdu.

— Aman çabuk in arabadan!

— Neden?

— Geleceğini duymuşlar, binler-ce kişi şehir meydanında toplan-mış, sabahtanberi seni bekliyor.

Beni karşılamak için toplandık-larını sanarak,

— İyi ya, dedim, arabayla gide-riz, sonra arabanın üstüne çıkar, karşılayıcılara bir-iki söz söyleyim. Tersliğe bak, çok da hastayım, du-racak dermanım yok. Ama mademki binlerce kişi toplanmış beni beklil-

yormuş, ben de artık hasta masta, onlara bir şeyler söylemeye çalı-şırım,

— Sen çıldırmışsın, dedi, ne kar-şılama yahu, herifler toplanmış-lar seni parçalıyacaklar!

— Neye?

— Aaaa, bir de soruyor... Yahu sen tanınmış bir yazarsın.

— Burda tanınmış yazarları par-çalıyorlar mı?

— Senin gibi tanınmış olursa ta-bil parçalarlar. Gevezeliği bırak da çabuk in arabadan. Otelde yer ayırt-tım. ara sokaklardan seni otele gö-türevim. Hele önce canını kurtar bir. sonra burdan nasıl sıvışıp gi-deceğini düşünlürüz. Bak, dinle: Sesleri buraya kadar geliyor.

Gerçekten şehrin göbeğinden bir uğultu dalgası bize kadar uzanı-yordu.

Ara sokaklardan otele geldik. Otel odasına girince kendimi yata-ğa attım. Arkadaşıma,

— Aman bana bir doktor getiril dedim.

— Yerini kimse öğrenmemeli, sen burda kapan kal; doktor geti-remem.

Ateşim kırkı aşmış olacak ki, sık sık kendimden geçiyordum, dalıp dalıp gidiyordum. Demek beni bu-rya ölüm çekmiş.

Telefon çaldı:

— Sizi iki bay görmek istiyor.

— Hastayım, yataktayım...

— Çok ısrar ediyorlar, sizin dost-larınızmış.

— Ben salona inemem, odaya bu-yursunlar.

Tanımadığım iki kişi odama gel-di. Ama biri, beni kırk yıldır tanı-yormuş gibi davranıyordu.

— Kusura bakmayın, çok hasta-yım, kalkamıyorum... dedim.

Beni tanıır görüneni,

— Bir ilaç söyleyeyim, yap, hiç

bir şeyin kalmaz, şıp diye ayağa kalkarsın! dedi.

Ben daha sormadan o ilacı an-lattı:

— Isırgan otu var ya, bildiğimiz ısırgan otu. Isırgan otunun uçların-da tohumları olur hanı... İşte o to-humları toplayacaksın. Dört kilo ısırgan otu tohumuna, bir kilo da kırmızı biber katıp bir kapta kay-nat güzelce...

— Evet?

— Onlar kaynaya kaynaya lapa olur. Sıcak sıcak bu lapanın üstü-ne otur. Lapa çok sıcak olacak ki, buğusu alttan ta içine işlesin... Gö-receksin hiçbir şeyin kalmaz...

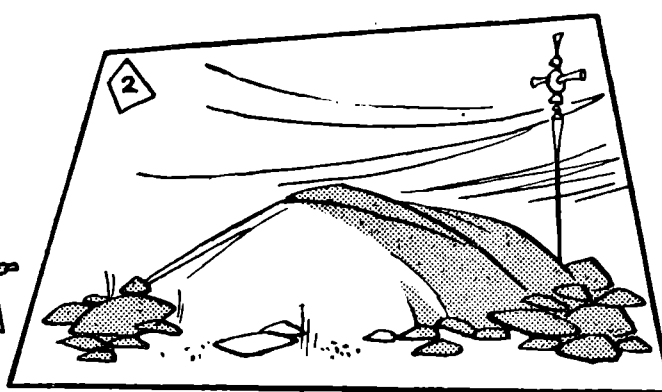
Benimle şaka ediyor olmalı... Bo-yuna anlatıyordun:

— Bende gayetle eski bir tıp ki-tabı var, üçyüz senelik mi, dört yüz senelik mi, bin senelik mi ne... Ya-zıldığı tarih belli değil. Hem de el yazması... O kitapta dünyadaki bü-tün hastalıkların ilacı yazılı. Hükümet o ilaçları yapıp satrsa, valla-hi memleket kalkınır. Dışardan ilaç getirtmeyeceğimiz gibi, biz Avru-pa'ya Amerika'ya ilaç satır zengin oluruz. Hem de kitaptaki bütün ilaçların ham maddesi memleketi-mizin mübarek topraklarında... Me-selâ kısrılık...

Yüksek ateşten kendimi kaybedi-yor, arada bir kendime geliyordum. O kısrılığı anlatıyordun:

— Kısrılık değil mi... Tamam... Bir ilaç yapayım, vallahi seksen ya-şındaki kısır karıyı, doksan yaşın-daki heriften gebe bıraktırırm.

Hem de ilacı çok basit: Bildiğimiz igde var ya, igdenin çiçeği... İgde-nin çiçeklerini toplayacaksın, ama dikkat et haa, çiçeğin üstündeki sarı tozlar dökülmeyecek. İşte o tozları toplayıp bir tahta havanda iyice döve döve ezeceksin, sonra balla karıştırıp macun yapacaksın...

Yazısız

Makarios'a verilen Türk notası!

tesisi sabah, vali otele bir araba göndermiş, şehrin görülmeye değer yerlerini gezdireceklermiş. Hastayım deyip gitmesem ayıp olacak. Bir gecelik dinlenmeden sonra kendime gelmişim biraz. Tam arabaya binerken yine o yanımda bitiverdi. Demek otel kapısında bekliyormuş. Arabada yanıma oturunca canım sıkıldı,

— Siz hiç zahmet etmeseniz! diye başımdan savmak istedim.

— Aman efendim, vazifem... dedi, seni burda korumak vazifemiz... Daha araba kalkmadan, nereden çıktı bilmem, bir kalabalık arabayı çevirdi, bağırıp çağırmaya başladılar:

— Yuuuu!.. Kahrolsuuu... Bütün bu gürültü arasında, fahri muhafızlığımla gönüllü olarak üstüne almış olan adam, uyuzun nasıl, hangi ilaçla tedavi edileceğini anlatmıştı. Gürültü patırtıdan, nasıl olup da sözü uyuza getirdiğini anlamamıştım.

Araba o kalabalık arasından zorlukla sıyrıldı. Barajı, Fidanlığı, Şehir Müzesini gezdirdiler. Her gittiğimiz yerde, oraları için bilgi veriliyordu ama, ben hiçbir şey anlamıyordum; çünkü öbürü hiç durmadan kulağımın dibinde birçok ilaçlar tarif etmekteydi. Yarabbi, ne hastalıklara, ne ilaçlar!..

Aksam yemeğinde valinin misafiriydim. Şehre girerken beni karşılayıp arabadan indiren arkadaşım da yemeğe gelmişti, bana yavaşça,

— Seni Ankara'da görtüp buraya davet eden adam var ya... dedi.

— Evet?

— Tesbit ettik: Aleyhindeki bu mitingi düzenleyen oymuş...

— Aman nasıl olur... Benimle konuşurken üstad demeden ağzını açmıyordu.

— Üstad üstad diye diye seni tavlayıp buraya getirmiş işte... Sen gelmeden önce de gerici çevreyi kıskırtıp aleyhine miting hazırlamış...

— Peki, niçin?

— Onun burda siyasi durumu çok bozulmuştu da... Gericileri senin aleyhine kıskırtıp mukaddesatçılık gösterisiyle sarsılan siyasi itibarını düzeltilecek...

Valiye dedim ki:

— Bu mitingler böyle sürerse ben burdan bir yere gitmem. İş inada bindirmesinler, bir ev tutar burda yerleşirim. Bu vilâyet hiç kimsenin babasının çiftliği değil...

«Tavşana kaç, taziye tut» diyen takımından, çok nazik bir adam olan valiye kuru gürültüye papuç bırakacaklardan olmadığını anlatmak istiyordum.

Göce yarısına doğru valinin ziyafetinden ayrılırken, benim belalımlı kapıda beni bekler bulmaz mıyım?

Dört dazlaklık ilâcını anlatırken yarıda kalmıştı... diye söze başladım.

Rica ederim, dedim, görüyorsunuz, benim saçlarım fırça gibi...

— Hiç güvenme!.. Belli olmaz, günün birinde bir de bakarsın, saçların dökülmüş... Salyangoz var ya, hanı bildiğimiz salyangoz... Bizde salyangozun kıymetini bilmezler, halbuki çok kıymetli bir hayvandır, yetmişiki derde devadır. Maydanoz kökünü kaynatıp, suyuna salyangozları atacaksın, ağdalanıncaya kadar kaynatacaksın. Ondan sonra her gece yataken başına sür; bi-iznillâhi-teâlâ, bu macunu göbeğine sürsen çalı süpürgesi gibi kıl fıskırır...

Ah neler çektim: bir yandan hastayım, bir yandan aleyhime yapılan gösteriler, bir yandan da bu adam... Ne yapmam elinden bir türlü kurtulamıyorum. Başımı öbür yana çeviriyorum, sözü alıp konuyu değiştiriyorum, başkasıyla konuşuyorum, ama onun hiç almadığı yok, boyuna ilâç anlatıyor:

— Hiçbir doktorun tedavi edemediği romatizmayı, bi-iznillâhi-teâlâ...

Ora ya gidişimin üçüncü günü gerçekten bir tehlikeyle karşılaştım. Şehrin alanını belki üçbin kişi doldurmuş, aleyhimde bağışıyorlardı. Kalabalık akın akın, yığın yığın artıyordu. Bu azgınlara elerinden korumak istevenler beni, caddedeki bir fotoğrafhaneye soktular. Bağışan kalabalığın ellerinde sopalar, odunlar... Fotoğrafhaneden karakola, Vilâyete, Emniyet Müdürlüğüne telefon ediyorlar yanımda. Ama resmi makamlar atlatıyor, belli ki işin içinde iş var.

«Ha geldik, ha geliyoruz...» diyorlar. Gelecekleri yer beşyüz metre var yok. Dakikalar geçiyor, on, onbeş, yirmi dakika... yirmibeş dakika, yarım saat...

Dışarda biriken kalabalık artık köpüre köpüre taşıyor.

— Dışarı çıksın! diye bağırıyorlar.

Ne olursa olsun, diye dışarı çıkacağım, ama elim koluma yapışmışlar, bırakmıyorlar, çekişip duruyoruz. Dükkanın sahibi, fotoğrafhanesini yıkacaklar diye korkusundan,

— Çıksın efendim, daha iyi olur... diyor.

Ve... Evet ve... Bütün bu gürültü patırtı arasında o adam, kulağımın dibine sokulmuş, ilâç, hem de bakın ne ilâcı anlatıyor:

— İktidarsızlığa karşı en iyi ilâç nedir bilir misin?

— Affedersin, sus artık birader...

Dışardakiler bağışıyor:

— Çık dışarıya! Alçak...

— Kahrolsun... Yuuuu...

İçerden valiye, Emniyet Müdürlüğüne telefon ediyorlar boyuna... Geliyorlarmış.

Öbürü kulağımın dibinde:

— Bu ilâç, bi-iznillâhi-teâlâ, mezar tasını uyandırır, öyle bir ilâç... Bende ki kitapta yazıyor, aynen mücerrep... Ve hattâ Seyh Abdülkerim bizzat, yetmişdört yaşında tecrübe ederek o yaştan sonra dört evlât sahibi olmuş... Seyh Abdülkerim naklediyor ki, ilâcı aldığı ge-

ce dört cariye ile yatmış ve bi-iznillâhi-teâlâ hiç birine de mahcup olmamış. Ve de ertesi gece aynı macundan beş kaşık alıp, beş bakire cariye ile...

Eteğime, koluma yapışmışlar:

— Gitme, çıkma!.. diyorlar.

Nasıl çıkmıyayım, benim yüzümden dükkânı yakacaklar. Bizimki anlatıyor hâlâ:

— Nane var ya nane... Bildiğimiz nane canım... Nananın kökünü iyice kurutacaksınız, ceviz içi ile beraber havanda bir güzel döğüp, ondan sonra...

Beni tutanların ellerinden kurtulup dışarı uğradım. Kalabalık da taşta taşta, köpüre köpüre dalgalanarak üstüme yürüyor. Ancak filmlerde görülebilecek gergin bir durum.

Gözleri dönmüş, ağızları köptüklü kalabalığın en önündekilerle göğüs göğüse geldik. Bu durumlarda, içlerinden biri ilkin ne yaparsa, hepsi de onu yapar. Biri yaparsa, hepsi birden vuracaklar demektir. Biri ısrırsa, hepsi birden ısrıracaklardır. Azmış kalabalığın öncüsü,

— Kelime-i şehadet getir! diye bağırdı.

Bütün ağızlardan aynı sözler fırlıyordu:

— Kelime-i şehadet getir!

Size yalan, bana gerçek, belki inanmayacaksınız, çünkü inanılacak gibi değil, ama doğrusu bu, tam bu sırada o adam kulağımın dibinde mırıldanıyordu:

— Adem-i iktidara birebirdir... Nananın kökü ve bir de hindistan cevizinin sütü... Sonra hiç korkma, beş kadınıla yat... Hem de kızoglan kız olsun ki... bi-iznillâhi-teâlâ...

— Kelime-i şehadet getir... Alçak... Hain!

Şimdi bunlar bir de «Sünnetli misin, aç bakalım!» diye tuttururlarsa?

Derken birden istiklâl marşı söylemeye başladılar, bildiğimiz istiklâl marşına hiç benzemiyor, biraz «Adananın yolları taştan» türküsüne, biraz Aydın havasına benziyor, karışık bir şey...

— Tesiri kat'idir... Havanda güzelce döğdükten sonra macunu bol bol ye!.. bi-iznillâhi-teâlâ...

Hızır dedikleri işte bu olacak; tam önümde bir özel araba durdu, kapısı açıldı ve bir çift el beni arabanın içine itti. Bir de baktım arkama, ilâç tarif eden de içeri girecek... Arabayı tutan elini ordan zorla söktüm. Şoför arabayı hızla sürdü, bağışan kalabalığın arasından sıyrıldı.

Beni arabasına alıp kurtaran, oranın zengin bir kuyumcusuyum.

Hemen tiren istasyonuna gittim. Tirenin de tam zamanıymış, kendimi kompartimana attım.

Herkes beni ordan, belki de mitingçilerden korkumdan kaçtım sanıyordu, oysa ben, durmadan o ilâç tarif eden adamdan kurtulmak için kaçtım. Mitingçiler vızgelirdi, ama adamın ilâç tarifleri bi-iznillâhi-teâlâ beni ordan kaçırttı.

Aziz NESİN

5

Yapılan mitinglerde
İnönü'ye «Çizmeni
giy» dediler.
— Gazeteler —

PAZARTESİ :

— Olmaaaz... demişler Belediye Meclisindeki A.P. li üyeler. Olmaz dedikleri ne? Açıkta akan lüğim mi? Pis lokanta mı? Kazık kakan tarifesı mı? Küllhanbeyi şoför mü? Sokakları götüren çöp yığınları mı? Ana caddelerdeki koskoca çukurlar mı? Hemşerinin yakasını bırakmayan dilenciler mi? Pahalı fiyatlar mı? Şu güzelim İstanbul'un her yanında bağırın ihmal, bakımsızlık, zevksizlik, çirkinlik mi?

Hayır, hayır... Bunların hiçbirı değil. Şu koca şehrin bir uzak mahallesindeki beş yüz metrelik bir sokağın adına takılmışlar sayın üyeler. Bu sokağın adı Ali İhsan Kalmaz'mıs. 27 Mayısın mahzun şehidi Ali İhsan Kalmaz! Ve şimdi Adalet Partisi teklifine göre Ali İhsan Kalmaz sokağının adını değiştirmek gerekirmis. Savın üyelerin teklif ettikleri yeni isim: Yeni Yol!

Yakışır mı yakışmaz mı bilmeviz, ama hemen sayın üyeler bir sev hatırlatalım: Onların tuttuğrukları bu yol «Yeni Yol» deşildir, çok iyi bildiğimiz bir eski völdür ki, sonunda «çık-maz sokak» olduğu anlaşılmıştır!

SALI :

Hüseyin Rahmi Gürpınar öleli yirmi yıl olmuş. Ne de çabuk geçiyor zaman... Gözünüzü açıp kapadınız mı bakıyorsunuz takvim yaprakları 1944 den 1964 e atlayıvermiş.

Hüseyin Rahmi İstanbul'un ve bu memleketin unutamıyacağı isimlerdendir. Yalnız eserleri ile değil, kişiliğiyle de dillerde dolaşan bir İstanbul'lu. Eski hayranlarından biri:

— Aaah... dedi, onu yadette-dim, anmadığım gün yok!

Bu kadar vefa herkesi şaşırtmıştı:

— Atma... dediler, şu gürültülü günler içinde yuvarlanıp giderken nereden aklına gelecek?

— Nasıl gelmez, dedi beriki, rahmetlinin en sevdiğim romanı «Utanmaz Adam»dı. Sabah evden çıktım mı akşama kadar nasıl anmıyayım onu! Sağa bakıyorum utanmaz adam, sola bakıyorum utanmaz adam, vapura binıyorum utanmaz adam, otobüse binıyorum utanmaz adam, lokantaya giriyorum utanmaz adam, sinemaya gidiyorum utanmaz adam... Etrafına bak bak, üstada rahmet oku!..

ÇARŞAMBA :

Ünlü Türkçü(!) lerimizden Doktor Rıza Nur'un düzenlediği bir parti programı yayımlandı. Bu program, 1935 yılında yazılmış ve Rıza Nur'un vasiyeti üzere ancak üç yıl önce açıklanmış. Bakınız üstad «Türkiyenin yeni baştan ihyası» için neler düşünüyor:

1 — Mustafa Kemal Paşanın ıskatı ve cezalandırılması.

2 — İsmet Paşanın cezalandırılması.

3 — Hilâfetin yeniden kurulması.

4 — Eski yazının iadesi.

Bütün bu cevherleri ileri süren Rıza Nur ayrıca «Memleketimizi sanayi memleketi yapmak büyük bir felâkettir» diyor.

Bu kadar parlak fikirleri bir araya getirmek her kişiye nasip olmıyan bir büyük deha ister. Rıza Nur anlaşılan bu konuda Saidi Nursi'den bile daha parlak bir zekâyâ sahipti. Zaten oldum olası «Nur» lâfından ne havır gelmiş bu memleket? Nurlu ufuklar politikası bizi batırdı. Risâle-i Nur çevresine bir siirdi cahil tonladı. Rıza Nurun ise nurunu görüyorsunuz.

Su kadar milvönülük Türk milleti içinde böyle bir nura rıza göstererek tek kişi ancak Rıza Nur olabilir!

PERŞEMBE :

Dünyayı yeni bir fırtına sardı... Ne demek fırtına? Kasırga, tayfun gibi bir âfet bu... Adını duyduğunuzdur: Beatles!

Bu Beatle'lar gazetelerin yazdığına göre İngiliz Rok'n Rol'cülerinin şerefini kurtarmışlar. Dünya gençliği şimdi Amerika-sından Almanyasına kadar bu hem çalan, hem söyleyen, hem danseden bu zıplırlara hayran... Genç kızlar hayran, delikanlılar hayran, bu arada yaşlılara cama tırmanmaktan başka yapacak iş kalmıyor.

Beatle'lar aynı zamanda saçma sapan konuşmakta rekor kıran, ve dünyaya metelik vermeyen takımdan. Gazetecilerle Amerika gezisi sırasında şöyle konuşuyorlar:

— Sizin için kötü şarkıcı diyorlar.

— Doğrudur, zaten bizi böyle tenkitler meşhur etti.

— Niçin bu kadar yüzük takıyorsunuz?

— Burnumuza sığmıyor da ondan...

— Başkan Johnson'u nasıl buluyorsunuz?

— Daha tanışmadık.

— Kendinizi nasıl buluyorsunuz?

— Eh... Şöyle böyle. Kötü şarkıcıyız. Sizi aldatıyoruz, kendimizi de aldatıyoruz. Paradan başka bir şey düşündüğümüz yok.

Ve alkış, alkış, alkış...

CUMA :

Vergiler açıklanacak diye kıyametler koptu. «Kabahat da gizli ibadet de» der gibi, diyorlar ki tüccarlar:

— Kâr da gizli, zarar da...

Ankara Ticaret Odası daha da ileri gidiyor:

— Tecrübeli bir tüccar, kazancını ev halkından bile saklar... diye diyor.

Şeyh Saadî'nin anlattığına göre, bir bezirgân bin altın ziyan etmiş. Oğluna da tembül etmiş:

— Sakın bu ziyanı kimseye açma!

Çocuk:

— Babacığım, ferman sizindir, söylemem, fakat bunun faydasını bana anlatın... diye meraklanmış.

Bezirgân:

— Söyleme ki bir musibet iki olmasın: Birisi sermayenin noksanlaşması... İkincisi komşuların oh demesi...

Ama nerde şimdi öyle bezirgân? İş hayatında kime sorarsanız sorun:

— İşler nasıl?

— Sorma, berbat!

Demek ki zihniyet değişmiş.

Şimdi kâr ve kazancı saklamak maktul. Nitekim verilen bilgilere göre doktorlar geçen yıl devlete ayda ortalama 581 lira kazandıklarını bildirmişler... Dış hekimleri 472 lira... Lokantalar 333, bakkallar 312 lira...

Bu vatandaşlar vergi vermek

bir yana, yakında devletten yardım isterlerse hiç şaşmıyalım!

CUMARTESİ :

Akıllı vatandaşın biri milyoner olmayı koymuş kufasına... Ne yapsın? En kolay usul para bastırmaktır, demiş. Tam 2295 lira sarfederek yüzer liralık banknotlardan bir milyon lira bastırmış.

Ama tam paraları alıp giderken polisler de onu bastırmışlar.

Bu akıllı vatandaş oñ olmuş. Çünkü kusuru büyük.

Bir kere elindeki 2295 lirayı erbabına götürseydi, iki üç gün içinde bu küçük sermaye ile milyon vurabilirdi. İş bilenin kılıç kuşananın. Memlekette öyle avanta işler var ki, insanın aklı duruyor. Beceren beceriyor, beceremiyen de alık alık seyrediyor.

Bunun yanında akıllı vatandaşın ikinci hatası bu zamanda para basmak yoluna gitmesidir. Hükümet bile enfişyondan bu-cak bu-cak kaçarken ne demek para basmak? Her işin bir zamanı zemini var.

Fena sesli bir hafız gece yarısı mahalleyi uyandıracak gibi bağırma çağırma bet sesiyle Kur'an okumuş. Arifin biri:

— Sen, demiş Kur'anı böyle okudukça müslümanlığın revnakını kaçırsın.

Para basmanın değil, kalpazanlığın bile bir usulü olmak gerek: Güpegündüz bir matbaada bir milyon bastırmak ne demek? Deliliğin bu çeşidine aptallık derler.

PAZAR :

Kalpalk moda oldu. İstanbulun en kibar semtlerinden, gecekondu mahallesine, yaşlısından gencine, en pahalı astragandan, keçi derisine kadar çeşitli yerlerde, kimselerde ve biçimlerde kalpak kol geziyor.

Güzel de bir şey kâfir... Kimisine yakışıyor, ama kimisinin kafasına da anlamsız bir sorgu işareti gibi tünüyor.

Millî Mücadele yıllarının unutulmaz serpuşudur kalpak... Hatâ Samim Kocagöz'ün bu isimde bir romanı bile var:

— Kalpaklılar!

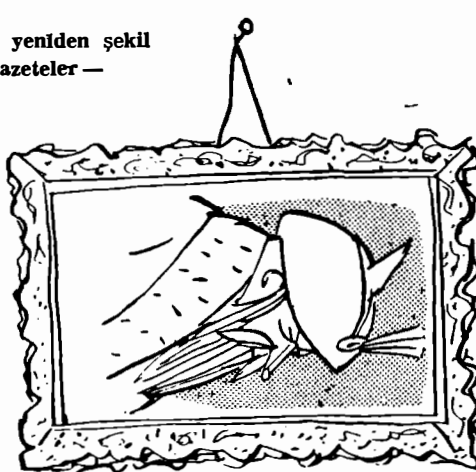
Kalpağın yeniden moda oluşunu kimisi iyiye, kimisi kötüye yoruyor. İyiye yoranlar diyorlar ki:

— Türkiye'nin yeni bir Kurtuluş Savaşı'na ihtiyacı var. İlk işareti kafalarda görölmeğe başladı.

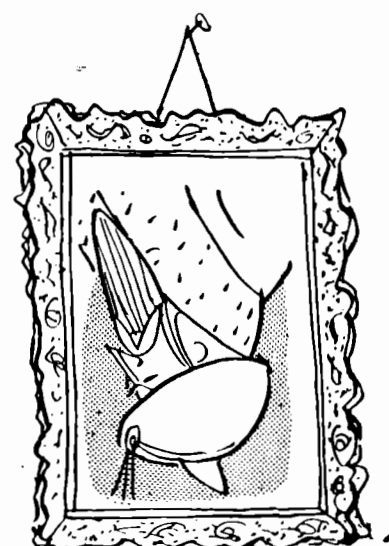
Beyazıt meydanına yeniden şekil verilecek. — Gazeteler —

1 inci Beyazıt

2 inci Beyazıt

3 üncü Beyazıt

BENİM uzaktan bir akrabam vardır. Kendisiyle az konuşurum. Yirmi yaşlarında bir genç, adı Oktay. İşte bu Oktay, onbeş gün kadar oluyor, vereceği bir partiye beni de çağırıyor. Daha önceleri birkaç kez daha çağırmıştı toplantılarına da gitmemiştim. Nasıl gideyim, giyecek bir elbisem yok sapasağlam.

— Olur, gelirim... gibilerden bir şeyler söyleyerek atlatmak istedim.

— İyi, dedi, cumartesi günü gelir seni alırım.

— Sen hiç yorulma, dedim, ben kendim gelirim.

Cumartesi günü geldi. Neden bilmem, ben ondan uzak durdukça o özel bir yakınlık gösteriyordu.

— Hadi, dedi, hazırlan gidiyoruz.

— İşim var, hastayım, ders çalışıyorum, falan dediysem de dinlemedi. Gittik.

Parti cumartesi akşamı 17 de başladı, gece üçe değin sürdü. Oktay beni önce arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hepsisi de çok iyi giyimliydi. Onlardan hemen ilk bakışta ayrılıyordum. Doğrusu utandım.

— Hiç gelmiyecektim, dedim, bak rahatsız oldular galiba.

— Yok, dedi, sana öyle geliyordur. Göreceksin bak hepsi de çok iyi, çok kültürlü çocuklardır.

Ne yalan söylüyeyim hiçbirisi de sosyal durumumu açığa vurmamıştı; bana kendilerinden biriyim gibi davrandılar.

Büfeden bir şeyler yedik, içki içtik, dans ettik. İçkiler, yemekler, mezeler çok güzeldi... Bir yandan da konuşuyorduk:

— Fenerbahçe şampiyonluğu bırakmaz artık.

— Belli olmaz; top yuvarlakdır.

— Yuvarlak da olsa, üçgen de olsa şampiyon biziz.

— Sizin averaj bozuk ama, 2,17 falan ancak tutuyor.

— Ne önemi var...

— Ne önemi var olur mu...

Galatasaray üç yıl önce averajla kaybetti şampiyonluğu.

— Üç değil, dört yıl önceydi o. Bir de biliyorum diye geçinirsin.

Üç yıl diyen çocuk biraz düştü.

— Pardon, dedi, üç yıl önce biz şampiyon olmuştuk. Golü de 65. dakikada onsekizin sol köşesinden dömvoleyle Mehmet atmıştı. Çok şahane goldü ama.

— Süleyman'ın geçen yıl İstanbulspor'a attığı gol çok daha güzeldi.

Ben maçtan anlamadığımdan hiç konuşmuyordum... Onlarsa boyuna konuşuyorlar. Şimdi de artistlere geçtiler.

— Muzaffer Tema ile Leylâ Sayar niye ayrıldılar acaba?

— Kimbilir... Muzaffer de pek şey canım... Hani burnu büyük biraz.

— Asıl Leylâ'nın burnu büyük.

— Anlaşmazlık çıkmış aralarında... Şey meselesinden.

— Şey meselesi mi?...

— Şey ya!

Ben yine hiç karışmıyordum.

Çok EĞLENDİM!..

CENAP GÜVEN

Bilmediğim, anlamadığım şeylere karışmam. Neme gerek... Biliyorum sandığım şeylerde bile çok pot kırmışumdur. Onun için yalnızca dinliyorum.

— Birbirlerine çok güzel gidiyorlardı, yazık oldu doğrusu.

— Yoo... Hiç gitmiyorlardı; çok iyi oldu.

— İyi oldu tabii.

— Ben hiç de öyle düşünmüyordum.

— Kötü oldu canım.

— Hayır, iyi oldu.

— Sen zaten Muzaffer'cisin.

Olayları tarafsız gözle göremiyorsun.

— Asıl sen göremiyorsun.

Kümümüz ikiye ayrılmıştı. Bir kısmı ayrılımlarının iyi olduğunu, bir kısmı ise kötü olduğunu söylüyordu... Söz bildiğim bir konuya gelse de ben de konuşmaya katılsam diye bekliyordum. Süşüşüm dikkati mi çekti, yeni olduğum için düşüncemi mi merak ettiler, yoksa nezaketen mi, at kuyruklu bir kız:

— Sizin fikriniz nedir? diye sordu.

Şöyle bir toparlandım. Susmak olmazdı: Ne de olsa kendime «cahil» denilmesini istemiyordum. Tartışma da iyice kızışmış... Hem yuvarlak, hem de

değişik bir şey söylemiş olmak için:

— Bir kere, dedim, iyi, ya da kötü oldu diye bir şey söylene-
mez.

Ben böyle deyince, «iyi oldu» diyenler de «kötü oldu» diyenler de,

— «Çok doğru söylüyorsunuz!» demezler mi...

Şaşırdım. Baktım ilgiyle beni dinliyorlar. Devam ettim:

— Bakın, siz parti tutar gibi

artist tutuyorsunuz. Oysa bu gibi sorunlarda çevrenin kişiler üzerindeki etkisini ve kişilerin psikolojik durumlarını bilmek ve bunların sentezinden bir sonuca varmak gerekir.

Dediklerinden hiçbirisi bir şey anlamamıştı: ben de ne dediğimi anlamadım. Yalnız hepsi de «ne çok biliyormuş» gibilerden şaşkın bakıyorlardı. Ben bayağı cesaretlendim:

— Şey meselesinden ayrılmışlar dediniz ya, yanlış... O meseleden değil!

— Ya niye ayrılmışlar?

— Muzaffer Fifi'ye hakaret etmiş.

— Fifi de kim?

— Aaa... Bilmiyor musunuz. Leylâ'nın köpeği canım.

Allah Allah... Ben neler söylüyorum böyle. Ama sözlerim çok etkili olmuş olacak ki hepsi de ağzımın içine bakıyorlar:

— Leylâ bizim amcanın yakın arkadaşısıdır. O'na söylemiş, ben de amcamdan duydum. Bir gün Muzaffer Leylâ'nın evine gittiğinde Fifi ayağını ısırmış. O da «it oğlu it!» demiş.

— Ayıp etmiş doğrusu.

— Ayıp ya! Biliyorsunuz Leylâ Fifi'sini çok sever. Birlikte yatarlar hep! Hattâ geçen yıl aradığı marka köpek mamasını Amerikan pazarlarında bile bulamamıştı da Fransa'dan getirtmişti. Ne de olsa nazik hayvan, midesi her mamayı almıyor tabii!

Bizlere başkaları da katılmış, on-onbeş kişi olmuştuk. Gıptayla, hayranlıkla beni dinliyorlardı. Artık kendime olan güvenim iyice artmıştı:

— İşte Muzaffer Fifi'ye hâvle deyince Leylâ çok kızmış. Sinirli bir zamanıymış da... Muzaffer'e:

«Fifi'ye ettiğin hakareti geri al!» demiş. Onun da inadı tutmuş olacak,

«Alamam!» demiş. Leylâ o zaman kesip atmış:

«Askımız sona erdi! Artık her şey bitti aramızda!...»

Bir kız:

— Biz, dedi, bütün yayınları takip ederiz, hiç böyle bir şeye rastlamadık.

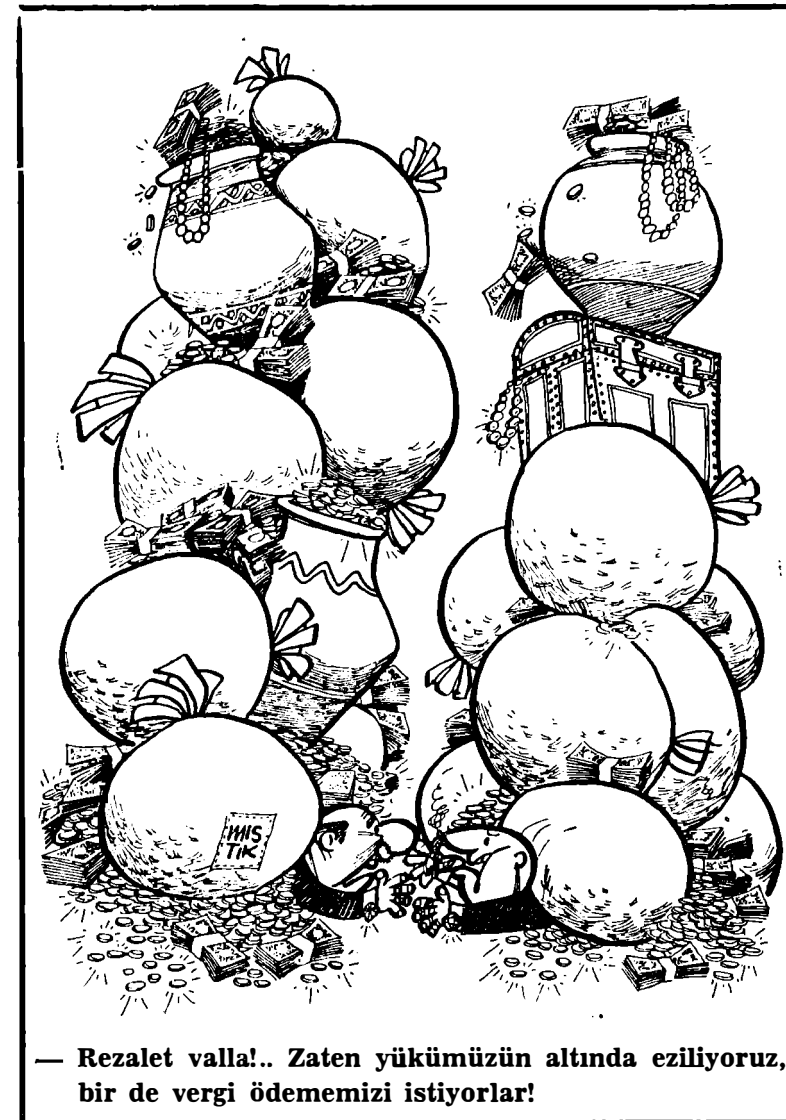
— Rastlamazsınız tabii, dedim. Basın görevini yapıyor mu sanıyorsunuz siz?.. Oturup masa başında yazı yazıyorlar; kimsenin meselelerin içyüzünü araştırdığı yok...

Hepsi de doğruladılar sözümü. Partinin bir numaralı kişisi olmuştum. Herkes görgüme, bilgime, kültürüme hayrandı! Her konuda düşüncem soruluyor, fikrim alınıyor ve beğeniliyordu. Onlara futboldan, artistlerden, şarkıcılardan, siyasetten ve bunun gibi diğer önemli yurt sorunlarından söz ettim.

Ayrılırken:

— Nasıl, iyi eğlenebildiniz mi? dediler.

— Çok eğlendim, coook, dedim, teşekkür ederim!

— Rezalet valla!.. Zaten yükümüzün altında eziliyoruz, bir de vergi ödememizi istiyorlar!

Cenap GÜVEN

YİRMİ EV YETER

ADNAN VELİ

İstanbul Valiliği
Yüksek Başkanlığına
Dileğimdir.

Bendeniz Tarlabası'nda, yeni boşaltılan sokakta 28 numarada ekmek parası kazanan Agavni Temizevciyan adındaki bayanım. 37 senedir aynı sokakta memleket hizmet ederek, birçok bayları ve gençleri memnun etmiş olduğumdan mâdâ, 23 kızı da resmî nikâh ilen birer yuva sahibi yapmak şerefi bendenize nasip olmuş bulunmaktadır. Resmî makamatların kararı ilen bizim evler kapandıktan sonram, kızlarımızın düştüğü perişan ve acıklı durum içinde, kalbi evlât muhabbeti ilen çarpan bizim gibi mamaların ne kadar üzüntü içinde olduğunu katiyen inanmıyacaksınızdır. Benim evimde çalışan süt kuzusu kızlarımızın on altı tanesi birden, ocakları yıkılmış olup tencereleri kaynamayınca, buna hiçbir vicdan razı gelemeyeceğini çok emin olabilirsiniz.

Taksim Meydanında Cumhuriyet Abidesine karşı kaldırımın üzerine sıra ilen dizilerek ve ah-lâk zabıtası ilen yüz göz olmuş bulunan ve her geçen kadın ilen pazarlığa girişerek iş görmeye çalışan, hacığa dolandırıcısı godoşlar bilem, bizim kızlarımıza yan göz ilen bakmamaktadırlar. İstanbul'daki evlerin kapandığını haber alan Anadolu'daki patronlar, buradan kızlarımızı tophıyarak başka yerlere götürmekte ve orada çalıştırırılar ilen,

müşterilere İstanbul kızları deyip propaganda yapmakta ve İstanbul'un içinde darlık ve sıkıntı yaratmakta olduğunu takdir edebileceksiniz. İstanbul'da gizli fuhuş için her ne kadar karı sıkıntısı yoksa da, vergisini veren namuslu kızlar için piyasada sıkıntı görülmektedir. Emirgân ve Yeniköy ve Tarabya ve Kefeliköy'ün en küllüstür otelleri bilem vesikasız çalışan pis karıları misafir yaptıkları halde, bizim kızlarımızı kabul etmiyerek Tarlabası kuzularına grev açmışlardır. Kemeralı'nın ev kiralari da birdenbire yükselmiş olup, bizim için buralarda da çalışmanın bir çaresi kalmamıştır.

Bu durumdan, en çok, memleketimizin turizm ekonomisinin zarar göreceğini emin olarak ve ayrıca sokağımızın âmme hizmeti görmesi sebebi ilen, bu sokak kapanınca, ehalinin fizyolojik sınırları de çok bozulup evlerde aile kavgaları son derece artarak ve otomobil tamircileri ve çıraqları ve garsonlar ve küçük esnaf ve az maaşlı memurlar ve genç talebeler için bu sıkıntı yüzünden memleketin bütün işleri aksayarak Beş Yıllık Plânın randımanı düşeceğini katiyen şüphe olamaz.

Büyük Fransız kadın uzmanlarından Doktor Henri Bergot da söylemiştir ki «Genel kadınların cemiyet içindeki meselesinde zekâvet randımanını arttırmıya en büyük şeref payı bu kadınlarımıza aittir» demiş ol-

ması yüzünden General De Gaulle, Paris'in yosmalarına altın madalyon taktığını gazetarımız bangır bangır bağırmışlardır. Biz vergimizi verimiz. Muayenemizi yaptırırız. İnsanlara saygı gösteririz. Kimsenin hakkını katıyen yemeyiz. Eğerkim bu memlekette herkes, Genelev karıları kadar namuslu olaydı, burası çoktan cennete dönmüş olacğıdı..

Bu sokağımızın kapanmış olmasından, yalnız bizim yerli ehelimiz değil, bayancı ecneblerin de ne kadar şikâyet etmiş

olduklarını acaba duymuş musunuzdur, bilmoorum.. Büyük Müttfikimiz ve İnsan Hakları'nın yeryüzündeki en ekstra garanti bekçisi olan sayın Amerika Birleşik Devletlerinin Altıncı Filosu geçenlerde İstanbul'a gelmiş olup, tırfil Amerikan bahriye çocukları bilem ellerindeki turizm rehberine baka baka bizim sokağın başına gelmişler olup, oradaki koskoca duvarı görünces ve içerideki evlerin kapandığını öğrenince, fevkalâde üzülmüş olarak geri döndükleri zaman, kendilerini bu üzüntüden kurtarmak ve boş çevirmek ve İstanbul'un misafirperverliğini göstermek için bu delikanlıları kızlarımız ilen, Dolma-bahçe'deki çam ağaçlarının altında, ucuz bir tarife ilen misafir etmiş isem de, radyonun söylediği hava raporu yağmır çıkınca, yağmurun altında ve soğuk hava dahilinde dünyanın hiçbir tadı çıkamayacağından, bahriye çocuklarına karşı ne kadar mahcup kaldığımı yüksek vicdanınız takdir edeceğinize bugünden emin olabilirsiniz.

Sayın Amerika'nın Altıncı Filosu buradan ayrıldıktan sonram, denize açılınca, hemen tel-siz ilen Akdeniz'deki İngiliz Filosuna ve ayrıca Fransız Filosuna haber vererek, İstanbul'daki tarihi sokağın kapanmış olduğunu söyler ise, artık bundan sonra hiçbir ecnebiye filosofunun İstanbul'a ananevî dostluk ziyareti yapmayacağını ve NATO'nun zayıflıvacağını yüzde yüz emin olabilirsiniz.

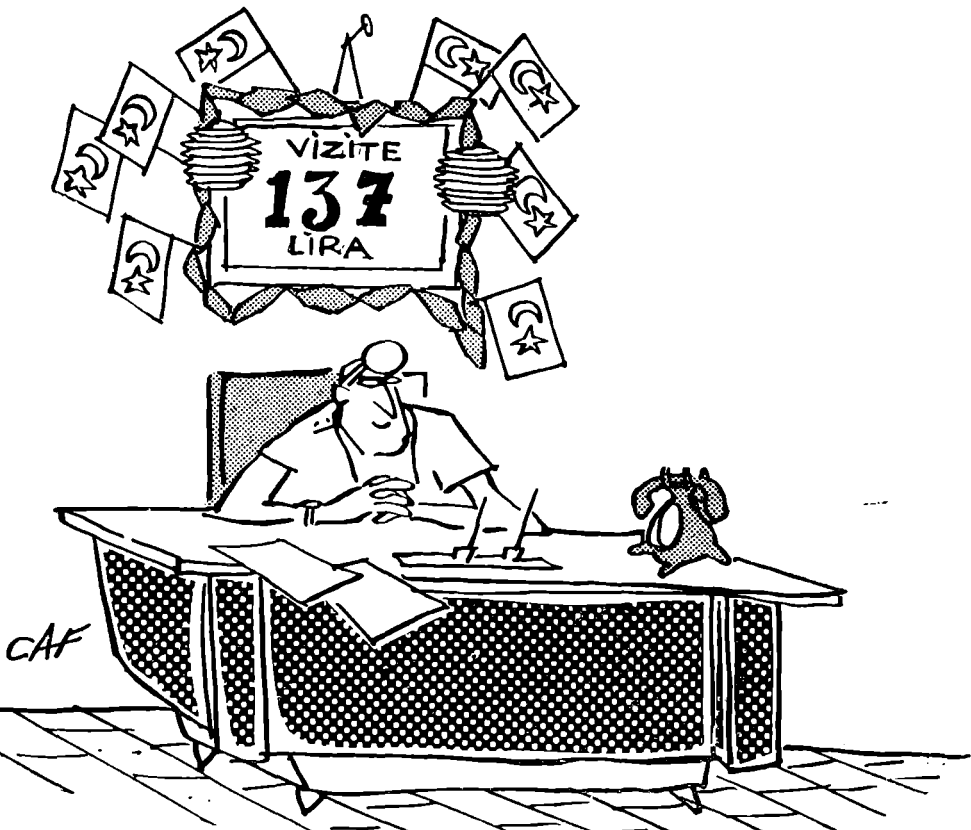
İşbu Amerikan Filosu, bizim gibi NATO'nun bir parçası olup, yeryüzünde İnsan Haklarını ve Hürriyetlerini garanti etmek için kurulacak vazifeye başlamış ise de, Kıbrıs'taki kuyruklu bir papazın çeteleri tarafından öldürülen Türk kardeşlerimizin cesetleri karşısında kılını bilem kıpırdatmamakta olup, halbuki o İnsan Hakları ve Hürriyetleri denilen yaldızlı çiklet sakızı için döğüşüp de şehit olan binlerce Türk çocuğunun Kore'deki mezarları, Anavatan'ın onbin kilometre uzağındadır. Kore'de binlerce şehit vermek ilen koruduğumuz İnsan Haklarının savaşından, yüz milyonlar çarpan Onasis gibi iki kuruşluk Yunanlı gemi tayfaları, bugün yaldızlı yatılarda karılar ilen oturak âlemleri yapar ilen, İnsan Haklarına mühür basmış 113 memleketin, Kıbrıs'a gidecek askerlere üç ay için altı milyon dolar masarif bulmıya, Birleşmiş Milletlerin Genel Sekreteri avuç açmadık memleket bırakmamıştır.

Zâtınız İstanbul Valisi olup da, bana serbest çalışmıya yirmi ev gösterecek olsanız, Kıbrıs'taki İnsan Haklarının müdafaasının masrafını üç ay içinde, 150 kız ilen, gene de Amerikan Bahriyesinden çıkarmaz isem, bana da Agavni Temizevciyan demesinler..

Ellerinizden derin saygı ilen öperek cevabınızı beklerim sayın Valicğim..

Agavni Temizevciyan

«Doktorlar Tıp Bayramının 137 inci yıldönümünü kutladılar.» — Gazeteler —

Kutlu olsun!

Mandy ve ötesi :

Şimdi Mandy de gitti, ahlâkı-muz da tam şükür!

Başına gelenden kızcağız bir şey anlamıyosaa -üzülmesin, biz de çoğu zamanlar başımıza gelenden bir şey anlamıyoruz! - Tersine suya düşmüş hamam böceğinin çırpınması gibi, hayretten uzun kirpikler oynatarak, gittiii... Şükür ahlâkımız tam, başka dert verme bize Tan- rım!.. Vermeyeceksin değil mi?

Yorum, tonla: «Yahu burada benzerleri yok muydu?.. Yahu neden bir ona takıldılar?.. Yahu gelmesine izin vermemek daha kolay değil miydi?.. Yahu... ya- hu!..» Yahu azcık sussanıza!

Yorumların en şirini gene bir hanımın etli dudağından çıktı büyük bükük:

— «Kimbilir kimin karısı onu kıskanmıştır!»

Bu da Türkiye için Mandy'ci- ğin Kitabı Sengi Mezarı oldu.

Ben Mandy'nin yerinde olsam, rahat Londra'dan, son serencamımı düşünüp: «He he he» der- dim sadece... «He he heeee!..»

He he heee:

Nitekim tâ oralara uçmak ge- rekmiyor bu «he he heee»yi çek- mek için. Geçen gün Bulvar Pa- lasa uzanmak yeterdi. Yapı ka- bahatsiz, pekâlâ yenecek, içile- cek, oturulacak bir yer...

Siz geceleri sever misiniz?... Ben hiç... Elma gecesi derler, yer içerler, armut gecesi derler yer içerler, karabahtım gecesi derler yerler içerler...

Gene bir gece vardı, geçenler- de: Doktorların gecesi. Bütün ilmin «zirvesi» toplanmıştı Bul- var Palasa... Etlice, dazlakça, kendi hallerindece kişiler, içtik- çe domatesleiyorlar masaların etrafında.

Bir âdet türedi. Bir bakımdan güzel bir âdet. İstismarı biraz fazla... Büyük şehirler Anadolu- yu 600 sene unuttuktan sonra birden hasretle hatırlayıverdi... Anadolu Kilimleri, Anadolu ha- vaları, Anadolu dansları...

Folklor ekibi... Bu Folklor eki- bi «tın» değince, çalgı, hop pis- tin ortasında... Artık her «vu- kuat»ta...

Saat 12 idi. Dolu tabak geli- yor, boş tabak gidiyordu. Bar- dak boşalıyor, bardak doluyor- du...

Platte hevesli ve zarif bir ekip Kars oyununu oynuyordu... Er- kek kadın, erkek kadın... Kadın- ların arasında Operanın meşhur ıkız kardeşleri de vardı.

Birden masaların birinden göz- leri otomobil farına benzeyen, uzun boylu, buğday ten üzerine koslılmış biri kalktı. Baş asistan- mış. İlmin zirvesine tırmanma- ğın birkaç adımlık çabası kal- mışmış... Freni tutmıyan oto- mobil gibi, oyun ekibine çarptı. Sonra kolunda bir vida mı gev-

— Maşallah kızım, tıpkı benzedin... Sokakta herkes peşine takılacak: Mandy geri dönmüş diye!..

şedi ne, kolun ucundaki parmak- lar kızların bacaklarına uzandı! «Ay» dediler, olmadı. «Dur» dediler olmadı!

Mandy, he he he diye gülüyor musun Londra'da? Bak, şu kı- sacık gelişinde nice ahlâk boz- dun, gelemediğin Başkentimizde bile!

İşin sonu, ilim ve bilim zirve- leriyle folklor ekibi arasında arbedeyle bitti. Folklor ekibi hem gençti, hem sağlam!

... Ve ilim gecesi böyle renk- lenmesine renklendi...

Mandy Mandy, sen gittin ya, bütün ahlâk reformlarımız tam ve tüm...

«He he heeee» diye gülme Londra'dan. Ne gülüyorsun?..

Aile matinesi:

Göl gazinosunu biliyorsunuz. Gençlik parkında, o suni gölcü- ğün üstünde. Ne yüzülen, ne ge- zilen suni gölcük. Amma gece parlıyor, gündüz de susuzluk hasretini gideriyor. Her hafta Çarşambaları orası mahşer: Aile matineleri veriliyor! Bir kere gittim, hoş bir tarafı var. İnsa- nın içine dokunan bir tarafı var.

Bu günlük hayat dışı bir şey toplamağa gelmiş kendi halinde, hoşgörür vatandaşlar, insanın içinde, kelimesini bulamayaca- ğım ezik duygular uyandırıyor.

Gazinoyu sahile bağlayan üst köprüden yayalar geliyorlardı. Alt köprüden otomobiller. Ka- labalık gazinonun önünde bu- luşuyordu...

İçerisi?.. Görmeyene güç anlatı- lırdı. Duyan duyana, uyan uya- na uymuş ve yüzlerce kişi bura- da toplanmıştı. Seans 2 de baş-

lıyacaktı. Fakat ön masalar sa- bahın onundanberi işgal altın- daydı...

Kimi önüne dolmasını, kimi köftesini, kimi yumurtasını aç- mıştı. Kimi küçük çocuğuna süt veriyordu. Kimi yeni ayak- lanmış bir bebeğin burnunu si- liyordu. Gürültüden göz gözle, söz sözle raslaşmıyordu... İki bey vardı, - her şeyin iltiması var zâhir- onca kadının arasında!.. Onlara da ihtiyarlıkları iltimas etmişti içeriye alınmak için!..

Hey gidi gençlik

O zamanlar çevre dardı, Arzu bir uç, aşk bir uçtu. Kimine çok imkân vardı: Tek sevgili, tek papuçu.

Dostlarımdan duya duya, Ben de uydum bu modaya, Kız kapattım bir odaya, Çünkü açık sevgi suçtu.

Hem tutuşan, hem kaçandım. Papatyayla fal açandım. İki ayrı parçadandım, İçim bir kav, çehrem tunçtu.

Başka şeyden haz duymazdım, Manzum, mensur mektup yazdım. Çok isterdim tutamazdım, Yaladığım şey avuçtu.

Ne bir oh çek, ne de evvah! Kel göründü düştü külâh. Gerçi şimdi her şey mübah; Neye yarar gençlik uçtu..

Salâhattin KUTLU

İki, yok, üç sanatkar hanım dikkatimi çekti... Sevim Tunay- dı birinin adı. Gönül Yazarın biraz daha uzun, biraz daha... Halka yakını!

Tek omuzu altın bir yılanla tutturulmuş, yamacı güllü, ya- narlı dönerli bir tualet giyiyor- du. Arkasında, her birine birer tektas oturtacak derinlikte iki gamze gülümsüyordu...

Süksesı tualete, gamzelere git- ti. İnsanların «göz ihtiyacı» da var... Sonra Radife Ertem, ses süksesı yaptı. «Kulak ihtiyacı» da var insanlarda. Büyük sük- seyi halk türkülerıyla Muzaffer Akgün yaptı... İlk sahne, bir A- nadolu eviydi. Bir kadın koca- sını askerde kaybetmişti. Ken- disini delirmiş, türkü söylüyerek beşik sallıyordu...

İnsanların his ihtiyacı da var- mış hâlâ!.. Bu bence fazla me- lodramatik sahne bir tesir etti halka, bir tesir etti. İnanın ki çocukların viyaklaması bile dur- du... Halkın da kovan kovan u- ğuldaması!.. Herkesin gözü yaş- lıydı. (Benim de!..) Yahu bir türkü bizi bunca yumuşatıyor da, niye facianın hakikisi bizleri bunca katı bırakıyor ki?.. Çöze- bilersen, çöz!

Aile matinesi tam altıya ka- dar sürdü...

Gene yayalar üst köprüden geçerek uzaklaştılar, otomobil- ler alt köprüden... Evlerine rüya parçaları sürükliyerek...

Alaturkaydı, alafrangaydı bil- mem, amma «rüya dağıtıcısı» olmak herhalde çok zevkli...

Zır deliler !

Gazetecinin biri röportaj yapmak için tımarhaneye gitmişti. İçeri girer girmez delinin biri üstüne atıldı. Yüzüne yumruk indirmeğe başladı, gazetecinin gözlerini kömürlük penceresine çevirdikten sonra, o'nu yere yatırdı, üstüne çıkıp tepindi. Yorulunca da bitkin gazetecinin göğsüne oturup dinlendi. Gürültülere oldukça geç yetişen hastabakıcı ziyaretçinin koluna girip o'nu koridorun öteki ucuna götürürken:

— Şimdi, dedi, sizi zır delilerin koğuşuna götüreceğim!!!

Kolay

Genç evliler, belediyeden çıkıyorlardı, fotoğrafçıların flaşları parladığı sırada gelin damadın kulağına eğildi:

— Görüyorsun ya sevgilim, dedi, çabucak oldu, bitti!...

Kör dilenci

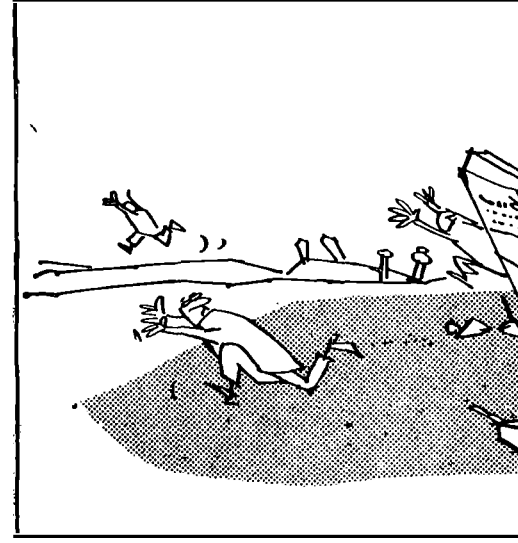
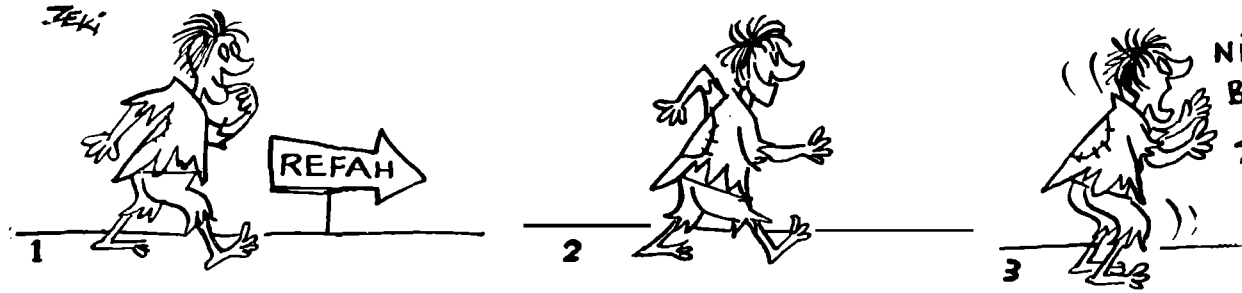
Adam her sabah işine giderken, köşede duran kör dilenciye sadaka vermeği âdet edinmişti. Gine bir sabah, sadaka vermek için elini cebine attığı sırada hayretle kör dilencinin gazete okumakta olduğunu gördü:

— Gazete okuduğunuza göre kör falan değilsiniz!. Herkesi aldatmağa utanmadınız mı?...

— Zannettiğiniz gibi değil efendim, dedi dilenci, ben sadece fotoğraflara bakıyorum!

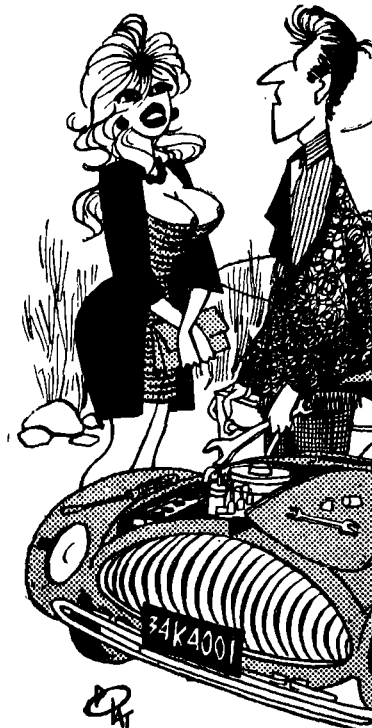
YAZISIZ...

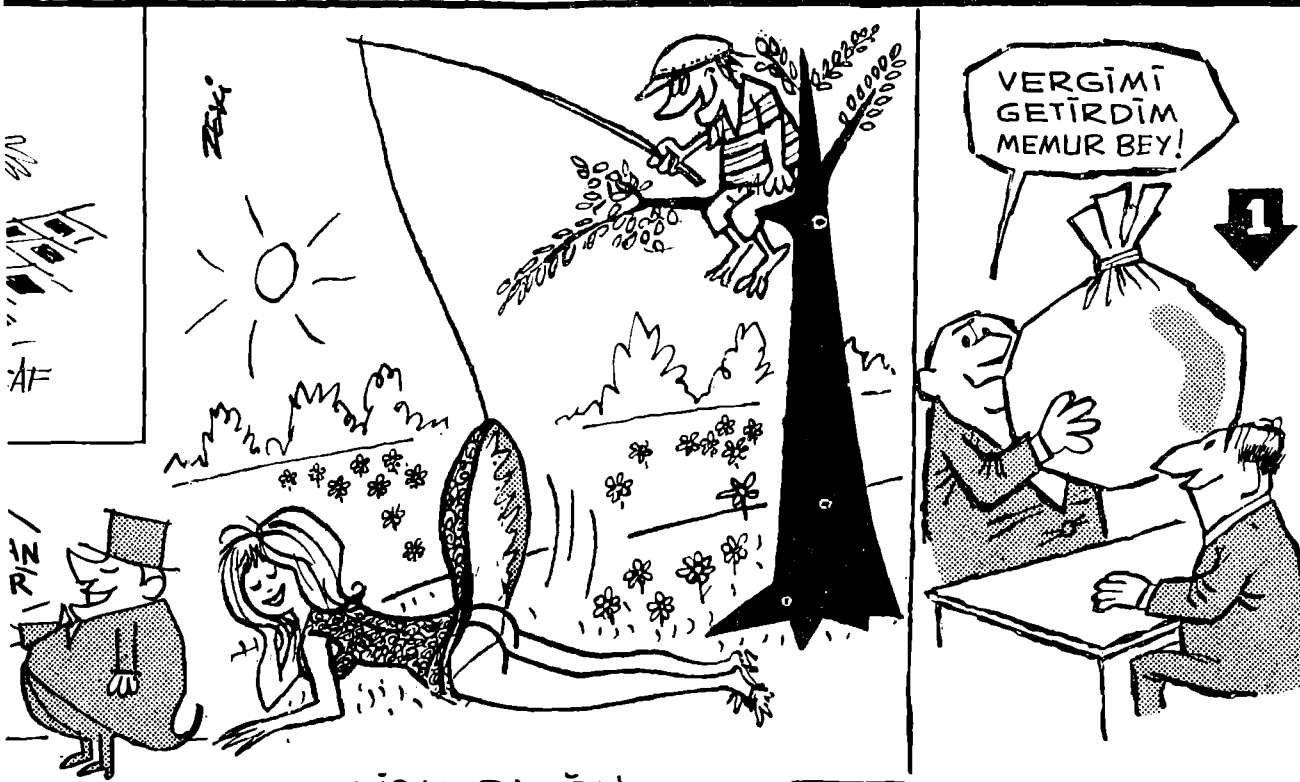
-NİSAN

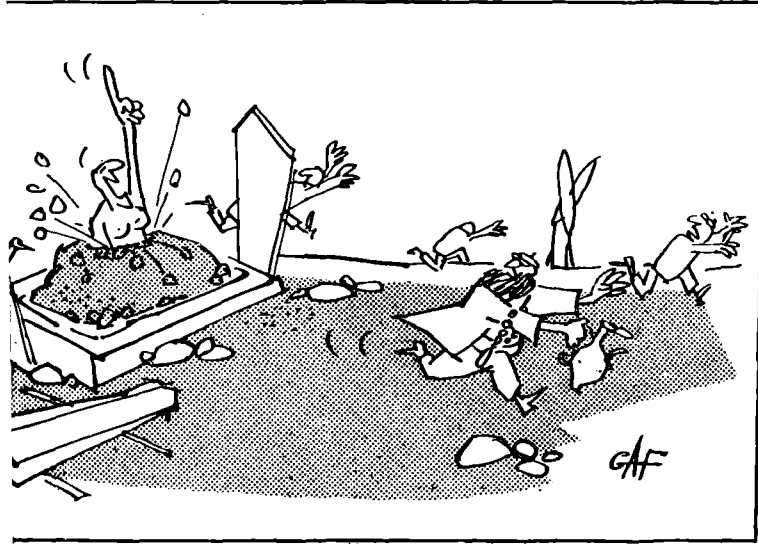
Toprak spor!

— Ben şu adamın arabasıyla geri

NİSAN BALIĞI !..

BİİİİİR !..

NİSAN BİİİİİR !..

MİM UYKUSUZ

Nışan yüzüğü !

Genç kadın, nişan yüzüğünü lãvaboya düşürmüştü. Çağırttığı tamirci fazla para isteyince kaşlarını çatı:

— Bu kadar şeye iki yüz lira istenir mi?

Tamirci:

— Fakat bayan, dedi, yüzüğü çıkarmak için mutlaka boruyu değiştirmek lâzım!

Genç kadın, omuz silkti:

— Vazgeçtim... Boru yerine nişanlımı değiştireceğim!

Kıskançlık

Kıskanç koca, seyahatten döner dönmez, karısını sorguya çekti:

— Ben olmadığım günlerde ne yaptın?.. Eve kimler geldi?.. Sokağa çıktın mı?.. Nerelere gittin?..

Karşılık alamayınca ilâve etti:

— Beni mutlaka aldatmışsındır!

Temiz ve çok namuslu olan kadının canı sıkılmıştı:

— Merak etme canım, dedi, seni ancak böyle karşımda gördükçe aldatmayı düşünürüm!

Zamane

Küçük kız annesine sordu:

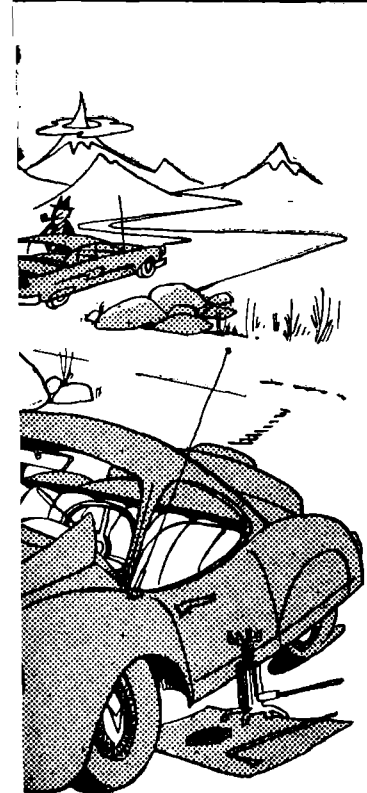
— Anneciğim, büyüyünce benim de babam gibi bir kocam olacak mı?

— Tabii evlâdım.

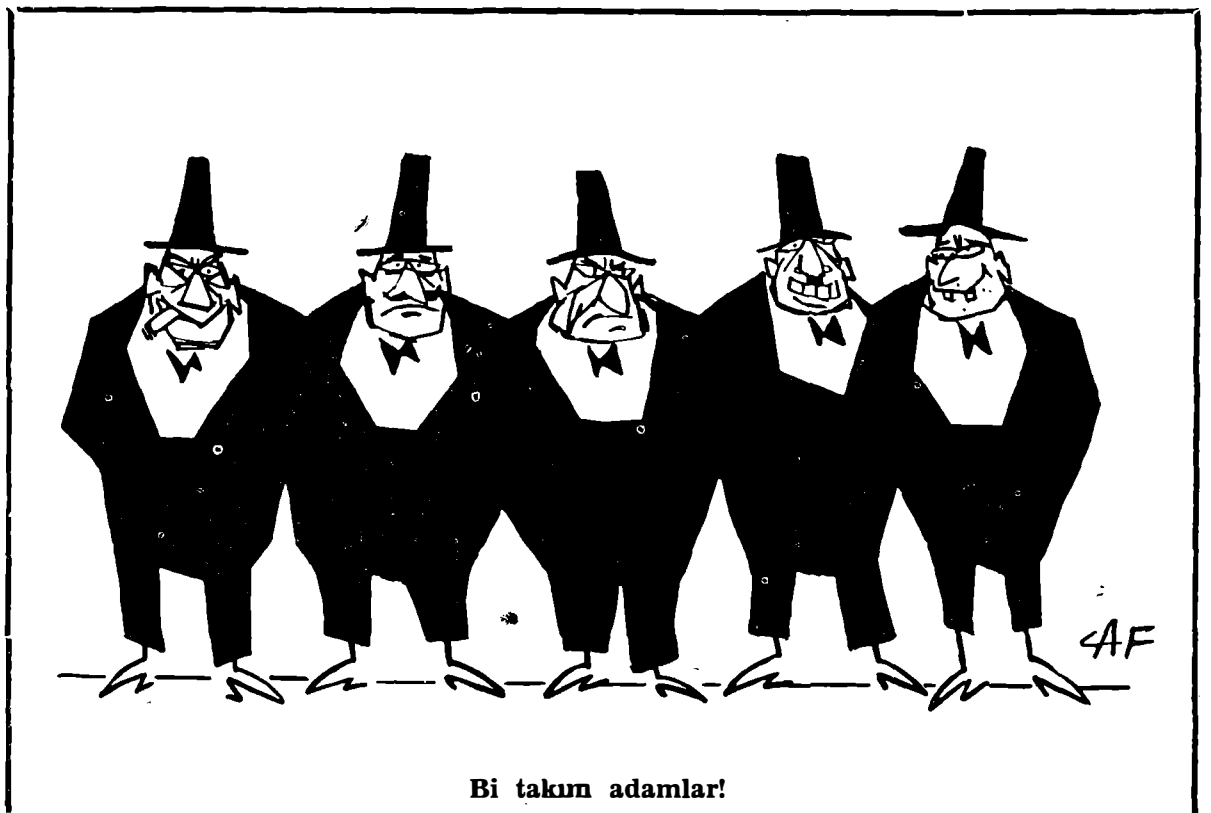
— Peki evlenmezsem Nuriye teyzem gibi ben de ihtiyar bir kız mı kalacağım?

— Evet canım!

— Allahum biz kadınlar ne acınacak insanlarız anneciğim!

neyim bari, kocam merak eder!

Bi takım adamlar!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Haklı bir cevap

Başarılı bir devlet adamı olduğu kadar, divan edebiyatının başarılı bir şairi de olan Koca Ragıp Paşa, yaradılış yönünden, neşeli bir kişiydi. Zaman zaman halk arasına karışır; onlarla şakalaşır söyleşirdi.

Ağır devlet işlerinden bunaldığı günlerden birindeydi. Biraz ferahlanmak için, yakın bir iki arkadaşı ile, şehir içinde bir gezintiye çıkmıştı. Dolaşırken, bir ara yolu Kuyucu Murat Paşa türbesine düştü. Ragıp Paşa, buranın türbedarını tanıyordu. Çok temiz kalbli, efendi, lâkin sinirli ve alıngan bir tipti. Ona biraz takılmağa karar verdi; yanındakilerle beraber türbeden içeri girdi.

Türbedar, sadrazamın geldiğini görünce, telâşla ona koştu, saygı vazifesini yaptı. Biraz dinlendikten sonra konuşmağa başladılar:

«— Türbedar efendi; sen, burada yatan kimsenin eski ve değerli bir devlet adamı, büyük bir komutan olduğunu biliyor-sun değil mi?»

«— Biliyorum efendimiz.»

«— Onun türbesine çok dikkatli olmalısın.»

«— Evet efendim, esasen çok dikkat ediyorum.»

«— Güzel, memnun oldum. Tabii her gün sandukasının tozlarını alıyorsundur.»

«— Muntazaman alıyorum efendimiz.»

«— Sandukanın üstündeki kavgun tozlarını da alıyor musun türbedar efendi?»

«— Tabii efendim; sandukayı temizlerken, onu da ihmal etmiyorum şüphesiz.»

«— Çok iyi yapıyorsun. Zaten rahmetli büyük ve sagıdeğer bir adamdı.»

«— ???...»

«— Tekrar rica edeyim; türbenin, sandukanın temizlenmesinde, kavgun tozlarının alınmasında bilhassa dikkatli ol.»

«— Başüstüne efendim; bundan sonra daha da dikkatli olacağım?»

«— Türbedar efendi; aman her gün silip süpürmelisin, bu iş hiç ihmale gelecek işlerden değildir.»

Sadrâzamın, bu aşırı tenbihleri türbedarı sınırlendirmeye başlamıştı; fakat dişlerini sıkarak:

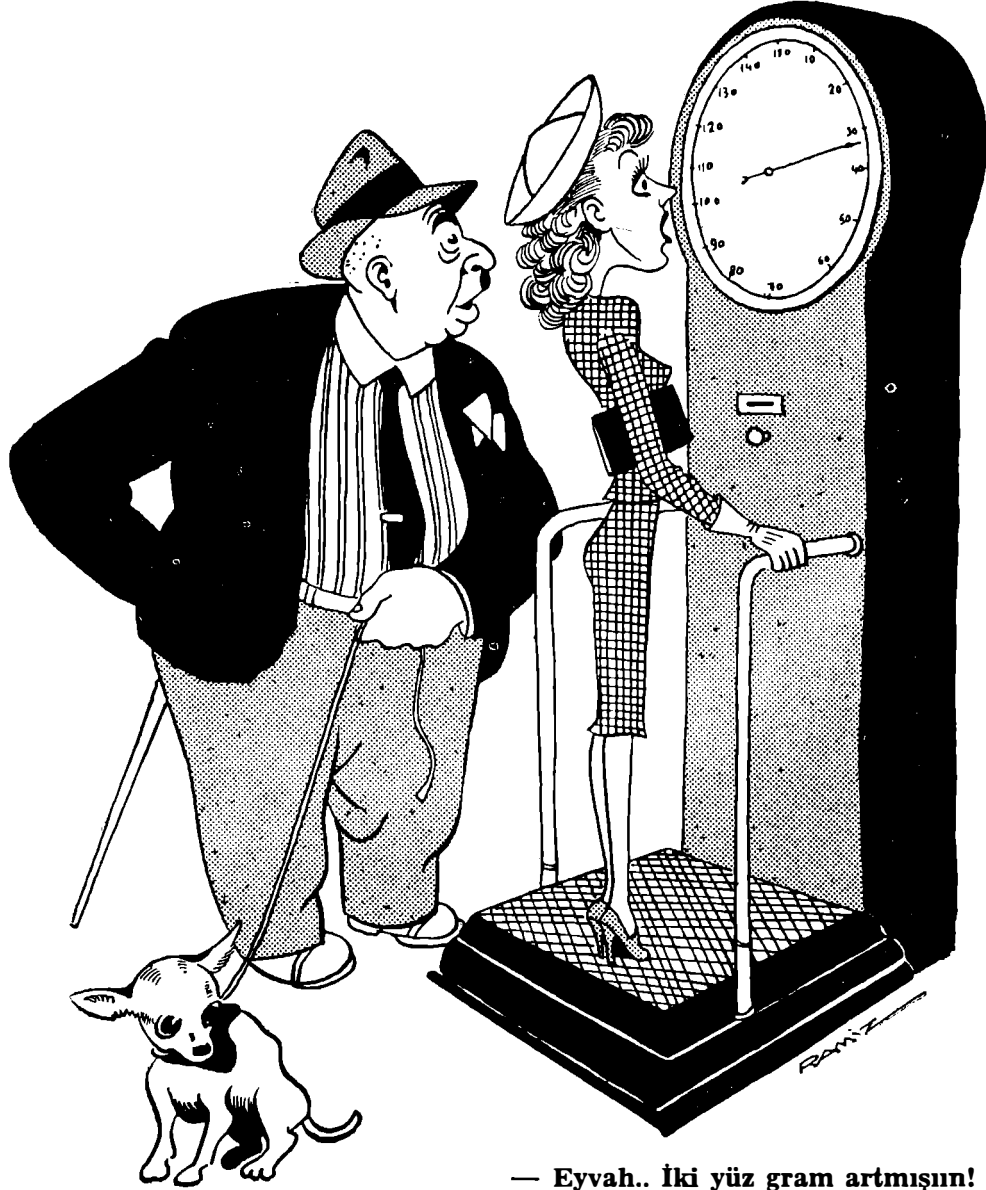
«— Etmem etmem, merak buyurmayınız.» diye homurdandı.

Ragıp Paşa, onun köpürdüğü'nün farkında değilmiş gibi devam ediyordu:

«— Malûm ya, büyüklere saygı borcumuz sonsuzdur: onun için üzerinde duruyorum. Sandukasında, kavgunda, sarğında hiç toz bulunmasın.»

Bir süredenberi (Lâhavle) çekmesine rağmen artık daha fazla dayanamıyan türbedar, nihayet patladı:

«— Size saatlerdenberi (Peki) diyoruz ya a devletlîm; diye ba-

— Eyvah.. İki yüz gram artmışın!

— Korkma, çok boyandın, ondandır!

gırdı. Fakat birazcık tozlu da olsa ne lâzımgelir? Bu kerata yerinden kalkıp da düğün, bayram alayına gidecek değil ya.. Bu kadar temizlik ona yeter de artar bile..»

Ragıp Paşa, adamı kızdırmış, muradına ermişti. Gönünü alıp hediyeler vererek, türbeden ayrıldı.

Özdeyişlerde Mizah

«İnsanlar, yükseklere çık-tıkça pantolonlarındaki yamaların görünmesi ihtimali artar.»

— Cenap Şahabettin —

«Bir genç kızın en sağlam bekçisi çirkinliğidir.»

— Madam Joranlis —

«Hisler, erkeklere benzerler; belli bir yaşa kadar evlenmezlerse tohuma kaçarlar.»

— Rene Bourlaive —

Tarihte Mizah

Asıl gereklisi

Mütareke yıllarında İngilizler, birçok Türk aydınlarını, fikir, bilim, siyaset adamlarını ve askerleri toplayıp Malta adasına götürmüşler, bunlara acı bir sürgün hayatı yaşatmışlardı. Bu sürgünler arasında Enver Paşa'nın babası Ahmet Paşa ile Süleyman Nazif de vardı. Bir gün kışlanın bir odasında toplanmış dertleşiyorlardı. Söz, döne dolaşa kadına kıza, çapkınlık konularına dö-küldü. Bu arada Enver Paşa'nın babası Ahmet Paşa, gururla ve övünçle:

«— Hamdolsun, ben bu konuda vicdanen çok rahatım, diye konuştu. Ömrüm boyun-

ca bir kerre bile harama u-
kur çözmedim..»

Süleyman Nazif, bunun fi-
zerine dayanamadı; tathî bir
tebessümle paşanın yüzüne
baktı. Osmanlı İmparatorluğu-
nu felâketlere sürükleyen oğ-
lu Enver Paşayı kast ederek:

«— Ah Paşa hazretleri, de-
di. Ne olurdu, keşke helâle de
çözmemiş olsaydınız!..»

Samimi Bir Açıklama

(Hayal)in, bir süre, birçok
sayılarında tek bir karikatü-
re bile rastlanmamaktadır.
Gazete, bir sayısında bu du-
rumun sebebini, okuyucula-
rına, aynen şu sözlerle açık-
lamaktadır:

«Usta bir ressam taharri-
sinde bulunduğumuzdan, ga-
zetemizin muvakkaten resim-
siz çıkmasından dolayı be-
yan-ı mazeret ederiz.»

ALTINCI Memur!

An. Dubas'tan: Ahmet Angın

şıyor, çalışma gününün bitmesinden sonra, fisebilla iki saat bürolarında kalıyor, yine de yetiştiremiyorlar... Çok evrak, az el... Not edin ki...

— Yeteri kadar not ettim, Bay Kısım Şefi. Yani, siz ne yapılımasını istiyorsunuz?

— Hiç olmazsa, bir memurun daha verilmesini..

— Kabul!.. Milletvekilli olan bir dostum, koruduğu bir kadını tayin etmem için ricada bulundu. Onu size göndereceğim.

— Çok teşekkür ederim, Bay Bakan...

Bay Paraperas'ın Kısım'ı, ertesi günü genç bir kadın memur ile zenginleşiyordu. Hepsisi de erkek olan diğer beş memur, yeni meslektaşlarını haklı bir heyecanla karşıladılar. Çünkü Niça, ekstra ekstra bir parça idi. Güzel, sevimli, açıkbaş, girgin, şakacı ve gülekti, hasılı tam bu kasvetli büroda neşeli bir atmosferin yaratılması için ne gerekiyorsa onda vardı işte!..

Bay Kısım Şefi erkek personele:

— Şimdi, dedi, umarım ki işlerin altından kalkarsınız. Yeni Bayan memur çok çalışkana benziyor!

O günden itibaren büroda işler değişti. Beş memur, her sabah pırl pırl tıraş olmuş, yakalarında bir çiçekle işe geliyor ve Niça ile sonu gelmez bir sohbet kuruyorlardı.

Bir tanesi, bir gün önce gördüğü (rüyasında) bir filmi ona anlatıyor, öbürü hazırladığı bir

şiiir kitabından bahsediyor, üçüncüsü ona Patos müessesesinin yeni modellerinden söz ediyor, dördüncüsü şüpheli tarafları olan bazı kahramanca başarılarından dem vuruyor, beşincisi durmadan spiritüel olduğunu göstermek için soğuk saçmalar sıralıyordu... Ve beşi birden de onu elde etmek için rekabete girişmişlerdi.

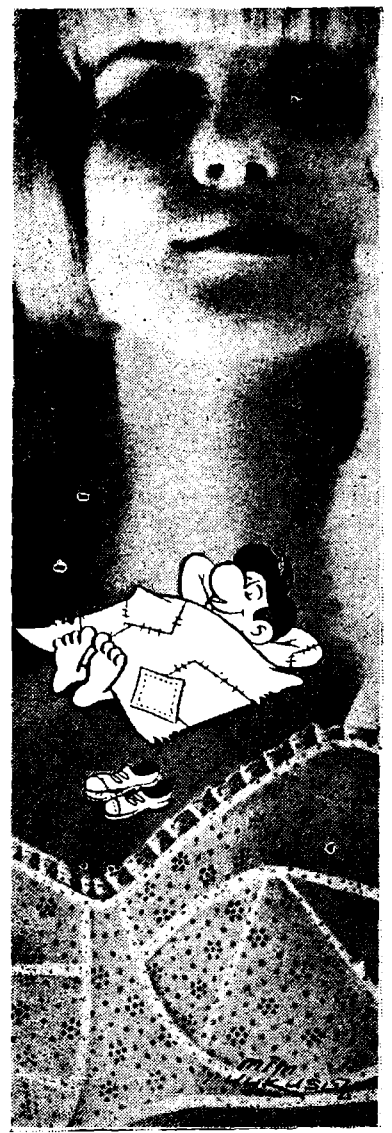
Fakat, anlıyacağınız gibi işler durmuştu. Kısım Şefi'nin gönderdiği evrak, «muamele» görmeden, masaların üstünde, ya da çekmecelerde yatıyordu. Kağıtlar nadiren mürekkebe bulaşmaktaydı. Bu, ara sıra yapılsa bile, Niça'ya ateşli bir mektubun döşenmesi içindi ve resmi «muamele»ye girmezdi...

İşinin adamı olan Kısım Şefi, devlet çıkarları için zararlı olan bu durumu anlayınca çok üzülüyordu.

Nedenini bulamıyordu. Gecikmenin bu nedenini ortaya çıkarmak için de, iş saatinde âni bir kontrol yapmağa karar verdi.

Bu kararı alır almaz, memurların oda kapısını birden açtı ve şu sahne ile karşılaştı: Niça daktilo makinasının masası üstüne oturmuş, devlet'e ait karbonlu kâğıtları harcıyarak nakış modelleri çiziyordu. Beş erkek memur da, gözleri onun güzel ve biçimli vücuduna dikilmiş, kolları göğüslerinde kavuşmuş, Niça'nın bu ince çalışmasını takip ediyordu...

Şef:

Hayal fakirin ekmeği,
Ye Mehmet ye!

— Ne olduğunu anladım!... diye mırıldandı.

Tekrar odasına çekildi ve şu dilekçeyi yazdı:

«Bay Bakan, Aşağıdaki hususları size bildirmeyi şeref sayarım: Hatırlıyacağınız üzere, bundan birkaç gün önce, Kısım'ımdaki beş memur, işlerin görülmesine yetmediği için, zât-ı âlinize bir memurun daha gönderilmesi lüzumunu arz etmiştim. Devlet mekanizmasının mümkün olduğu kadar noksansız çalışması yolundaki malûm itinanızla emir verdiniz ve Kısım'ımızdaki personel, bir daktilonun eklenmesiyle altıya çıktı. Burada, Bay Bakan, size arz ederim ki, memurlar beş iken, muamele gören evrakın sayısı yetmiş küsur civarında olurdu, memur sayısı altıya çıkınca, günde 4-5 taneye düştü. Netice olarak, daktiloyu bu görevden almanızı rica ederim, çünkü... Aksi halde... Ben de çalışmaktan vazgeçeceğim.»

Bakan bu şikâyetle hak verdi. Yanına çağırtdığı daktiloyu görür görmez de... Özel sekreterliğine naklini emretti.

Fakat, o zamandanberi de, Bakanlık'da acayip bir olay cereyan etti.

Bay Bakan, daha önce iki yüz evrakı imzalarken, Niça'nın nakli gününden sonra, imzaların sayısı ona indii!

YURD Üretimini Koruma Bakanlığı'nın Kısım Şefi Bay Stilianos Paraperas, bürokratik bir sabırla, gönderilme bekleyen askıda kalmış işler yığınına bir göz attı, tozu gitsin, yenisinin konması için yer açılın diye silkeledi, sonra mırıldandı:

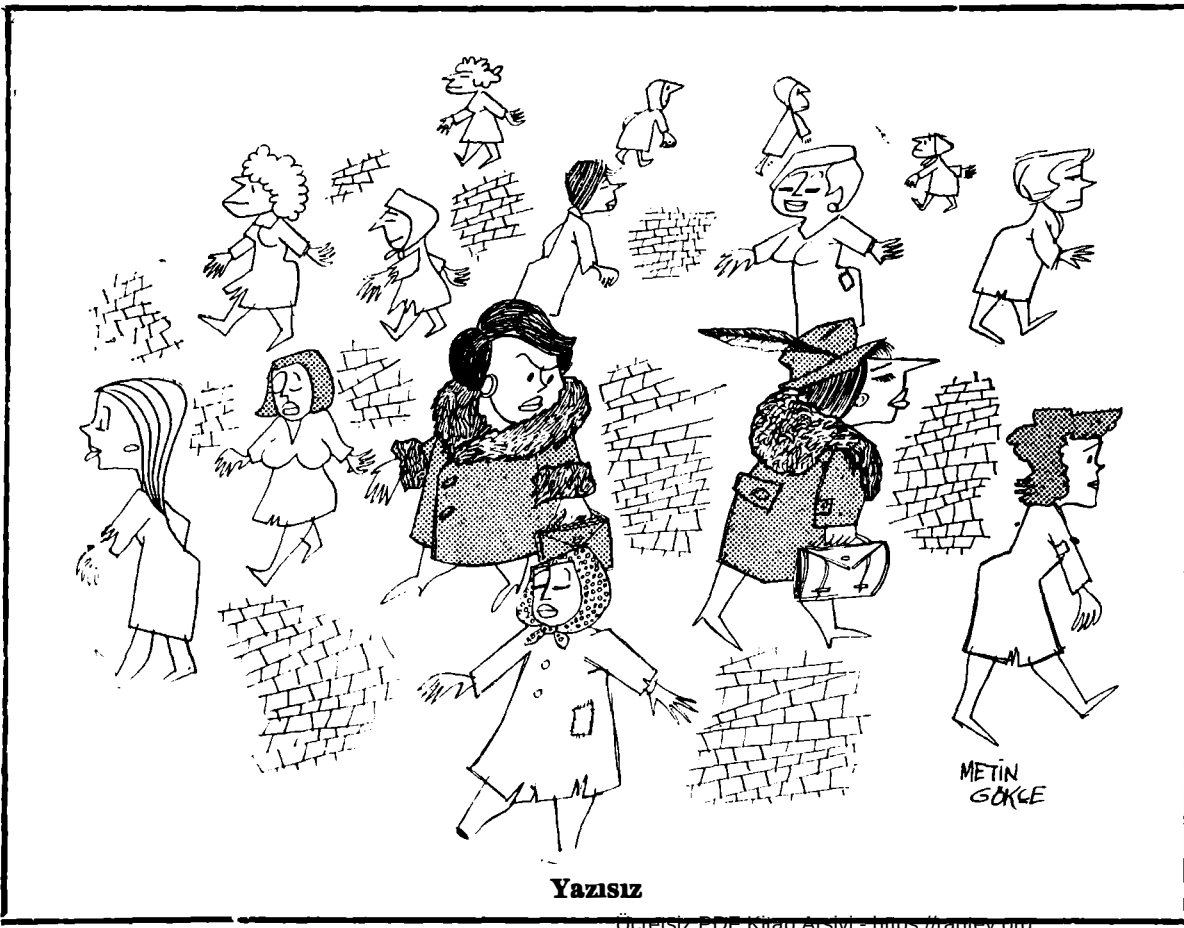
— Bu halde iş olmaz!.. Bu acele yazılar yirmibeş gündür burada.. Kısım personeli elinden geleni yapıyor ama, başa çıkamıyor ki!..

Hemen, acele olarak Bakan'a çıkmayı istedi. Bakan'ın kendisini dört gün sonra bekleyeceği haber verildi.

— Bay Bakan, kısmımız işlerin çokluğunu karşılamıyor!

— Kaç memurunuz var?

— Beş... Ve şunu not edin ki, her gün gönderilmek suretiyle en azından yüz evrak geliyor. Yine not edin ki, zavallı memurlar, insanüstü bir gayretle çalışıyorlar.

Yazısız

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 11 —

Anlıyor musun? Onların bir zamanlar yanıp tutuştuklarına mı inanıyorsun, hıh şaşarım aklına!.. O gösterişler hep evleninceye kadar. Bir kere evlendiler mi, üç ay geçmeden evdekine doyarlar. İnan olsun böyledir bu erkek milleti. Enayiler sanırlar ki, kendi karıları çirkin, ya da beceriksiz de, hiçbir erkek yüzlerine bakmaz. Kendilerine pek güvenirlir, karılarının gözünde kendilerinden üstün erkek yok sanırlar. İşte o zaman erkek milleti hıpı yutar kardeşim. Erkek değil mi, hepsi böyle, kökü kurusun... Ağzımdan yel alsın, neler de söylüyorum. Kökleri kurumasın da huyları kurusun inşallah.. Sen benim tecrübelerime inan. Ne zaman ki, karıları kendilerine ihanet eder, onlar da kendi elleriyle yakalarlar, hah, işte o zaman akılları başlarına gelir, «Vay anasını, demek bizim karıda iş varmış!..» diye başlarını taşa vururlar. Öyle ufak tefek şeylere bir türlü inanmak istemez aptallar haa... İyice her şeyi gözleriyle görecekler. Dünyada kendilerinden başka erkek yok sanırlar aptallar... Dünyanın en yakışıklısı o, en akıllısı o, en iyi kalplisi o, en akıllı erkeği o, en şakacı erkeği o, en kibarı o...

— Ayol Betüş, dedim, tipatıp benim herifi anlatıyorsun.

— Bilmez miyim, dedi, elimden ne kocalar geldi geçti... Ne ağlayıp duruyorsun kız aptal, kalk hemen kocana ihanet et!..

— Kendi kendime dünyada yapamam.

— Ben sana yardım ederim. Hadi giyin, kendine çeki-düzen ver. Ben seni tanıdık bir randevu evine götüreyim...

— Aaa... Sen çıldırdın mı Betüş, o nasıl söz? Ben namuslu bir kadınam, dünyada öyle şey yapmam...

Ben, yabancı bir adamla beraber yolda gezerken, yahut muhallebicide otururken kocam bizi görecek sanıyorum. Karının zoruна bak!

Betüş'e,

— Madem bu iş olacak, dedim, hiç olmazsa randevu evinde olmasın. Şerefimizle mütenasip bir yerde olsun. Meselâ Boğaziçi'ndeki turistik lüks otellerin birinde basılayım...

Turistik otellere düşük seviyeli kadınlar devam ediyormuş, öyle yerler çok âdilemiş, yine en iyisi lüks randevu evleriymiş.

İnsan ne olacağını bilir mi? Ben o zaman günün birinde randevu evi işleteceğimi nerden bileyim? Alın yazısı işte...

— Bir şey yapacak değilsin ki... dedi. Hem namusla benim bu dediğimin ne ilgisi var? Sanki sen namuslusun da, ben senin kadar namuslu değil miyim, şuna bak... İyilik de yaramıyor.

Kötü bir niyetle randevu evinde yakalanmayacaksın ki... Sen insanın içine bak, içinde kötülük olmasın da...

— Ay bir de yakalanacak mıyım?.. dedim.

— Tabii ya... Yakalanmazsan, kocan nasıl duyacak da inancak? Kocanı evine bağlamak, yuvanı korumak için buna katlanacaksın, anladın mı? Madem sen bir dişi kuşsun, kocanın yuvasını da yapacaksın. Neden demişler, yuvayı dişi kuş yapar, diye... Yani sen randevu evinde yakalanmayacaksın da, kocan mı yakalanacak? O yakalanırsa, daha mı iyi?..

— Yapamam.

— Ayol, sen bir şey yapmayacaksın ki!.. Bu randevu evi, senin bildiğin randevu evlerinden değil. Yoksa sen öyle mi sandın? Aaa, daha neler! İyi dinle beni. Sana parayla bir adam tutacağız. Eli eline değmeyecek, anladın mı? Namusun yine namus... Namusuna hiçbir şey lâzım gelmez. Senin içinde kötülük yok ya, sen ona bak...

Evde gül gibi karısını bırakıp sürtüklerin peşinde koşan senin kocan gibi kızgın heriflere böyle yapmak lâzım. Bazı kocalar bundan hoşlanıyor, ne yapacaksın? Seninkisi de o cins kocalardan. Karısından kazık yemeyince rahat edemez böyleleri...

Kirayla tuttuğumuz adam, senin eline dokunmayacak ki, sen neden korkuyorsun... Sen o adamla randevu evinde buluşma-

dan önce, «Filanca yerde randevu evi var!» diye Ahlâk Zabıtasına telefon edeceksin.

— Kim, ben mi?.. Sen çıldır-mışsın...

— Tabii, sen kendin edeceksin... Yalnız «Randevu evi var» diye telefon etmek, yetmez. Çünkü her yerde randevu evi var, Ahlâk Zabıtamız hangi birine yetişsin... Onlar da insan, değil mi ya.. Onları da can... Programları var. Programlarına göre ev basarlar. Meselâ daha üç gün önce bastıkları evin sahibinin başka bir yerdeki ikinci randevu evini hemencecik basmazlar. Kimse kimsenin kısmetine mâni olmamalı... Beklerler, kendilerince münasip zamanı gelirse, onu da basarlar. Onun için senin benim «Filân yerde randevu evi var» dememiz para etmez. Bakalım onların programına göre, senin haber verdiğin randevu evine basılma sırası, münasip zaman gelmiş mi?

İki sene önceydi, bizim sokanın sonundaki apartımda bir randevu evi açıldı, apartmanın üçüncü katı randevu evi oldu. Kimseyi de rahatsız ettikleri yok ama, o apartmanda oturan erkekler, «karılarımız baştan çıkar» kadınlar da, «kocalarımız geç vakit sarhoş gelir de kapıyı şaşırır» diye korkularından, Ahlâk Zabıtasına şikâyetle bulundular. Hiçbir cevap çıkmadı. Sonra o sokakta oturan bütün aileler, «namuslu mahallemizde

randevu evi istemiyoruz» diye altı yüz imzalı dilekçe verdiler. Gene bir ses çıkmadı. Hattâ benim o zamanki kocam Ahlâk Zabıtasından bir tanıdığına gidip sormuş da «Randevu evinin yerini bulamıyoruz, yerini bulunca da içindekileri bulamıyoruz, içindekileri bulunca da uygunsuz vaziyette bulamıyoruz» demişler. Malûm ya, öyle her yer randevu evi diye zarttadık basılmaz. İçerdeki çiftleri ille uygunsuz vaziyette yakalamak lâzım. E doğrusu, her insan da enayi değil, uygunsuz vaziyette yakalanmaz. Bir kere böyle bir evi basmışlar. Adam «Ben uygunsuz vaziyette değildim, esas vaziyetteydim» demiş, kurtulmuş. Yaa, insanı uygunsuz vaziyette yakalamak kolay mı cicim? Ne yaptık o evi bir türlü kapatıramadık. Aradan iki yıl geçince kendiliklerinden evi bastılar, kapadılar.

Türlü dedikodular çıktı. Randevucunun verdiği haracı mı, maası mı az bulmuşlar ne... Her neyse, aradan ne kadar zaman geçti de, ancak ondan sonra evi bastılar. Her işin programı var. Bir kere program bozuldu mu, işler karışır, kapatılmaması gerekli ev kapatılır, kapatılacak ev kapatılmaz. Onun için sen telefon ederken, «bu randevu evine yüksek sosyeteden bayanlar devam ediyor, abone olmuşlar» diyeceksin ki, hemen basırlar. Ahlâk Zabıtası, randevu evinde yüksek sosyeteden kadın yakalamağa pek meraklıdır. İnsanoğlu meraklı... Bakalım kimlerden, hangi yüksek ailelerden diye merak ederler. İşte böyle telefon ettin mi, ev basılır, sen de içeride yakalanırsın. Ama «Kocamın bana çok güveni var. Yakalansam bile inanmaz» diyorsun. Doğru, inanmaz bu herifler. Benim de kocalarımdan kimisi inandırmadı. «Karıma tuzak kurmuşlar, yalan söylüyorlar» dedi. Hattâ hiç unutmam kocalarımdan biri, dünyanın parasını verip anahtar deliğinden poz poz resimler çekti. Ben de «Fotomontajdır» diye inanmadım. İnanmayacak herif, ne yapsan inanzmaz. Onun için sen Ahlâk Zabıtasına telefon ederken, başka biri de kocana telefon edip, senin gittiğin evin adresini söyleyecek. Yani baskında hem Ahlâk Zabıtası, hem kocan bulunacak ki, en küçük bir şüpheye yer kalmazın...

Bahar rüyası!

(Arkası var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Korku

Bernard, satranç hastasıydı. O gece eve zorlu rakibini davet etmişti, ama Bernard kendini bir türlü oyuna veremiyordu. En sonunda arkadaşısı dayanamayıp sordu:

— Neyin var dostum?... Durmadan caddeden gelen gürültüleri dinliyor, her araba geçişinde yerinden sıçıyorsun, derdin ne?...

— Bu sabah, komşum, karımı kaçırdı. Şimdi her otomobil geçişinde içim bir tuhaf oluyor!

— Ama niçin?
— Karımı geri getireceğinden korkuyorum da ondan!...

Av hikâyesi

İki arslan avcısı bir ara vakit geçirmek için kumların üstüne oturup iskambil oynamağa başladılar. Epey zaman sonra sıra Karl'a gelince arkadaşısı bir de bakar ki karşısında Karl değil koskoca bir arslan oturuyor... O zaman yüksek sesle bağırır:

— Çık dışarı Karl! Kumar alacağımndan vazgeçtim.

İstikbal

Anne timsah oğluna soruyordu:

— Artık istikbalini düşünmen gereken yaşa geldin; söyle bakalım bana ne olmak istersin; bir kadın iskaripini mi yoksa bir seyahat çantası mı?

İstek!...

Washington'da bir gazete senatörlere üzerinde «Hangi meşhur şahsiyetin yanına gömülmek istersiniz?.. Washington, Lincoln, Edison, Pershing?...» yazılı kâğıtlar göndermişti. Gelen cevapların bir tanesinde dört isim karalanmış, yerine «Jane Mansfield» yazılmıştı.

Anketi tertipleyen gazeteci hemen telefona sarıldı ve senatörü aradı:

— Sayın senatör, Jane Mansfield'in yanına gömülmek istediğinizi belirtmişsiniz, ama o ölü değil ki...

— İyi ya dedi, hattın öbür ucundaki ses, ben de daha ölmedim!...

B. B. Caddeden geçiyor!

Geometri I

ZAMANIMIZIN meşhur, şarkıcılarından Charles Aznavour nükteleriyle de tanınmıştır.

Ünlü şarkıcı bir akşam arkadaşının evine gitmişti. Havadan, sudan bahsettikten sonra, ev sahibi oğlundan, okulda iyi çalışmadığından dert yanmağa başladı:

— Bilemezsin azizim Charles dedi, Albert'te okumağa karşı zerre kadar heves yok!... Karnesi sıfırla dolu.

Odada oynayan afacan Albert hemen lâfa karıştı:

— Okulda o kadar saçma şeyler öğretiyorlar ki dedi, hiçbir, bir işe yaramaz! Söyle bakalım baba!.. Okulda öğrendiğin geometri şimdi işine yarıyor mu?. Afacanın babası bu suale cevap bulamadı, kekelemeğe başlayınca, Aznavour arkadaşını zor durumdan kurtarmak için atıldı:

— Albert, geometri çok mühimdir meselâ iki küreyi, bir düz çizgiden, Brigitte Bardot'yu De Gaulle'den ayırt etmeğe yarar!

— Fakat.. Siz bir milletlerarası resim sergisinde birincilik kazandığınızdan emin misiniz?

Formül

Yvette'le Françoise, iki samimi arkadaş, saatlerden beridir dertleşiyorlardı. Bir aralık: Françoise Yvette'e sordu:

— Aşkla aran nasıl?

— Mükemmel! dedi Yvette, yeni formülümü tatbik ettiğimden beri, çok iyi neticeler alıyorum.

— Bana da söyler misin?..

— İyi dinle, cicim, kadın sevdiği erkeğe her şeyini vermeli, sevmediği erkeğin de her şeyini almalıdır!...

Cep harçlığı

Banker Grosbois, Léon Dubois'yi senelerdir tanır o'nu takdir ederdi. Léon Dubois'nin kızıyla evlenmeğe talip olduğunu duyunca çok sevindi, konuşmak için bürosuna davet etti.

Léon; biraz mahcup, kendisine gösterilen koltuğa otururken, Mösyö Grosbois telaşla sordu:

— Kızınla evlenmek istiyormuşsunuz?

— Eğer bu arzum gerçekleşirse, kendimi dünyanın en mesut insanı sayacağım dedi Léon.

— Paranız var zannederim?...

— Tabii 9-10 milyon frank kadar...

— Rica ederim mösyö Dubois, ciddi olun, ben size cep harçlığınızı sormadım!...

Matem!

Alain, İngiltere seyahatinden döndüğü gün, mektep arkadaşı Maurice'in üç gün önce, çok sevdiği karısını kaybettiğini öğrenir. Ayaklarının tozunu silmeden üzgün arkadaşına başsağlığı dilemeğe gider. Ama onu iyi giymiş, kuşanmış bir halde dışarı çıkmak üzereyken yakalar:

— Bir yere mi gidiyorsun? diye sorar.

Maurice, saatine bakar:

— Striptiz seyretmeğe gidiyorum! der.

Alain kulaklarına inanamaz:

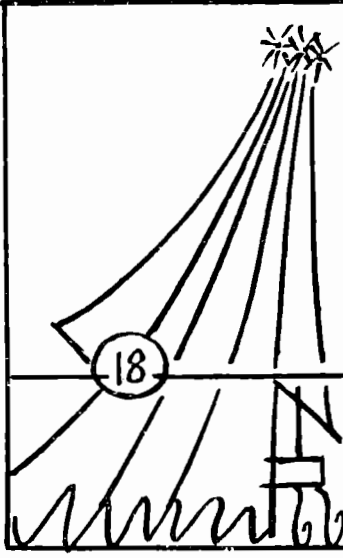
— Maurice sen matemli değil misin?

Diye sorar.

— Evet öyle! O kabarede striptiz yapan kızlar da siyah çamaşır giyorlar!...

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN

NE DİYORUM BİLİYOR MUSUN NER-
MİN?... ŞU TATSIZ FORMALİTE-
LERİ BİR AN EVVEL BİTİR-
SEK DE HEMEN EVLENSEK.

BEN DE AYNI Fİ-
KİRDEYİM AMA
SEVGİLİM ARAMIZDA-
KI YAŞ FARKINI UNUT-
MA VE İYİ DÜŞÜN.

LÜZUMU KADAR DÜŞÜNDÜM... KARARIM DA
KADAR. HEM RİCA EDERİM NERMİN ŞU
YAŞ FARKINI BİR DAHA AĞZINA
ALMA ARTIK.

SENİ NE KADAR
SEVDİĞİMİ... NE KADAR
SEVDİĞİMİ BİR BİLSEN
İRFAN...

GÖRECEKSİN İRFAN... ÇOK MESUT OLACAĞIZ...
KUTU GİBİ BİR APARTIMAN TUTARIZ...
DAYARIZ... DÖŞERİZ...

YA BABAN?... YA KIZ-
KARDESİN?... ONLAR
SENDEN AYRILMAĞA RAZI
MI BAKALIM?...

İKİSİ DE BENİ O KADAR ÇOK
SEVER Kİ BİR DEDİĞİMİ İKİ ET-
MEZLER.... YA ANNEN?...
O NE DİYECEK BAKALIM?

O DA BENİM İÇİN
AYNI DURUMDA...
YAKIN BİR YERE TAŞI-
NIRIZ... SIK SIK GÖ-
RÜŞÜRÜZ.

İETT
DURAK

CUMARTESİ GÜNÜ ANNEMİ ALIP SİZE
GELSEM DİYORUM...
BİR MAHZUR VAR MI?...

NE MAHZURU
OLACAK?... GÖRÜCÜ
GELİYORSUNUZ DEMEK?...
BÖYLE ŞEYLERE HİÇ ALI-
ŞIK DEĞİLİM...

İHTİYARLARIN DA GÖNLÜNÜ YAPMAK
LÂZİM DEĞİL Mİ?... HAYIR DUA
EDERLER BİZE ...

DEDİĞİN GİBİ OLSUN.
CUMARTESİ GÜNÜ
SAAT ÜÇTE BEKLEYE-
LİM SİZİ... OTOBÜSÜM
GELİYOR. ADRESİ TELEFONLA
BİLDİRİRİM SANA ...
ALİHAHA İSMARLADIK.

DEVAMI
VAR

GENÇ mühendis Matello, döner iskemlesini telefonun bulunduğu tarafa çevirerek ahizeyi kaptı:

— Buyrun!

Tatlı, şakrak bir genç kadın sesi:

— Aloo, Gloria sen misin? Ah görsen bugün o kadar sık, o kadar çekici bir şey aldım ki, sana haber vermeden duramıyorum.. Hatırlıyor musun? Hani seninle Rosy mağazasının vitrininde bir mankenin üzerinde mavi bir naylon kombinezon görmüştük, onu aldım, şimdi üstümde kalıp gibi, o kadar güzel duruyor ki, onun üzerine bir şey giymek aklıma gelmiyor..

Bekâr mühendis Matello, muhatabını şaşırtmak maksadıyla sesini kalınlaştırdı:

— Aloo... Bayan..

— Aaa... Siz bir erkeksiniz!

— Evet, hem de kocaman bir erkek..

— Gloria'nın evinde işiniz ne?

— Kendi evimdeyim. Hem burada Gloria adında bir kimse yok, emin olun buna!

— O halde?

— O halde, siz numarayı yanlış çevirmişsiniz bayan, o kadar!

— E.. Bunu daha evvel niye söylemediniz?

Genç mühendis, gittikçe tatlılaşan, bu kibar ve tahrir edici sese neşeli neşeli cevap verdi:

— Söyliyecektim, fakat siz fırsat vermediniz ki..

— Allahım, bir de size yalnız söyleyeyim..

— Mavi naylon kombinezonla demek istiyorsunuz değil mi?. Bunun içinse merak etmeyin, ben de yalnız şortla ve bir atlet fanila ile duruyorum..

Kısa bir sessizlik ve telefonun öbür ucundan hafif ve içli bir gülüş duyuldu.

Genç mühendis, heyecanla titredi, şakakları zonkluyordu.. Kendini tutamıyarak:

— Buluşamaz mıyız? Dedi. Kombinezonunuz hakkında benim gibi otuz yaşlarında bekâr bir mühendisin ne düşündüğünü öğrenmek istemez misiniz? Hem

ben arkadaşınız Gloria'dan fazla bu işin kompetanıyım. Nasıl? Zannetmiyor musunuz?.. İlk önce birlikte yemek yiyelim de sonra..

Matello'ya bir asır kadar uzun gelen birkaç saniyelik bir duraklamadan sonra insanı sarhoş eden cıvıli bir sesle:

— Ben de, dedi, buna karşılık size fizik görünüşünüz hakkında ne düşündüğümü söylerim.

Birçok kadınlar gibi doğrudan doğruya «Evet» demiyordu. Bunu anlıyan Matello artan bir heyecanla sordu:

— Nerede buluşalım, nerede?..

Kaçta?..

— Şimdi saat onbir, onikide demek Roksana'dayız.

— Tamam..

— O halde..

— O halde?

Kervan

Orhan Seyfi Orhon

- ★ Yepyeni bir söyleyiş
- ★ Pırıl pırıl bir Türkçe
- ★ Şiirde duygu, şiirde düşün, şiirde resim, şiirde müzik...

Fiatı 5 Lira

★ Umum tevzi yeri: AKBABA Yayınları. Divanyolu, Klodfarer caddesi.

— Neden teklifinizi kabul ettiğimi ne siz sorun, ne ben söyleyeyim.. Hem hatırıma gelmesin ki..

— Müsaade ediniz de sadece kendimin talihli bir adam olduğumu hatırıma getireyim!..

— Yoo.. Dur bakalım, hemen öyle düşünmeyin, ben sert tabiatlıyım.. Her şeyde mutlak itaat isterim..

— Emredersiniz!

— Bu romantik buluşmamızın göze çarpmasını istemem, bunun için ben tam onikide Roksana'da olacağım..

— Tam onikide.

— Siz onikiyi beş geçe veya on geçe gelirsiniz.

— Peki onikiyi beş geçe gelirim.. Fakat durun, bir şey daha var: Birbirimizi nasıl tanıyacağız, elinize bir gazete mi alacaksınız, yoksa ben mi bir buket taşıyayım?

— Bırakın bu banal şeyleri..

— Baska bir şey yapalım: Bir şey yivim... Bir şey için!..

— Bak bu güzel bir fikir.. Ne içeyim?.. Ne içebilirim?..

— Aklınıza ne gelirse söyleyin, vakit dar..

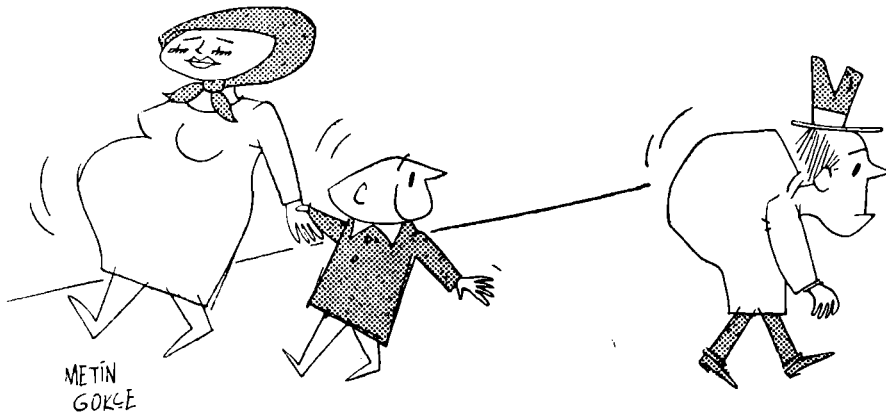
— Bir bardak süt..

— Anlastık.. Saat onikiyi beş geçe oradavım. elinizde bir bardak süt olacak!

Saat onikiyi dört dakika geçe mühendis Matello, arabasını Roksana kafeteryasının yanındaki parka bıraktı. Kapıda durarak geniş salondaki küçük masalarda oturan çeşitli insanlara heyecanla ve araştırmacı bir gözle baktı. Son zamanlarda halkın süte olan düşkünlüğü apaçık bir şekilde belli oluyordu. Kadınların, güzelliklerinde ve tazeliklerinde sütün ne kadar büyük rol oynadığını iyice anladıkları muhakkak. Roksana'nın salonunda sarışın, esmer, genç, orta yaşlı, güzel ve çirkin elli kadar kadın vardı ve her birinin önünde birer bardak süt duruyordu.

Çeviren:

Selâmi Yurdatap

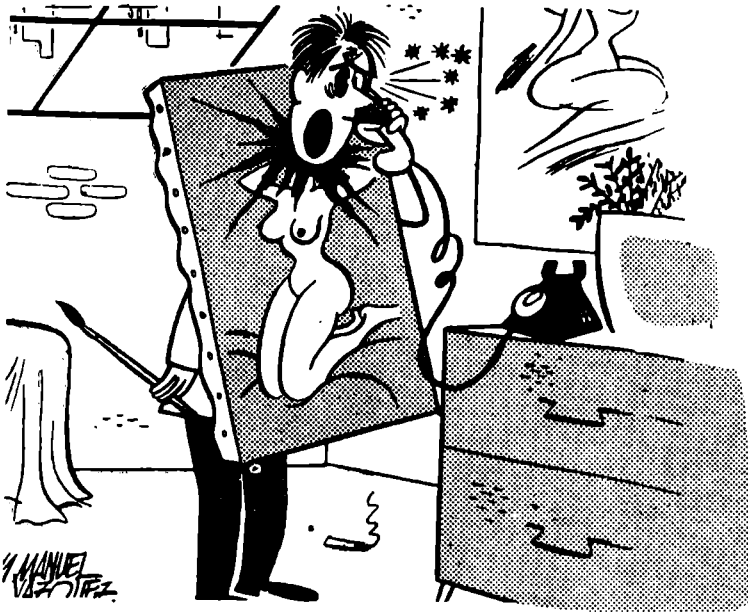
Dünya KARİKATÜRLERİ

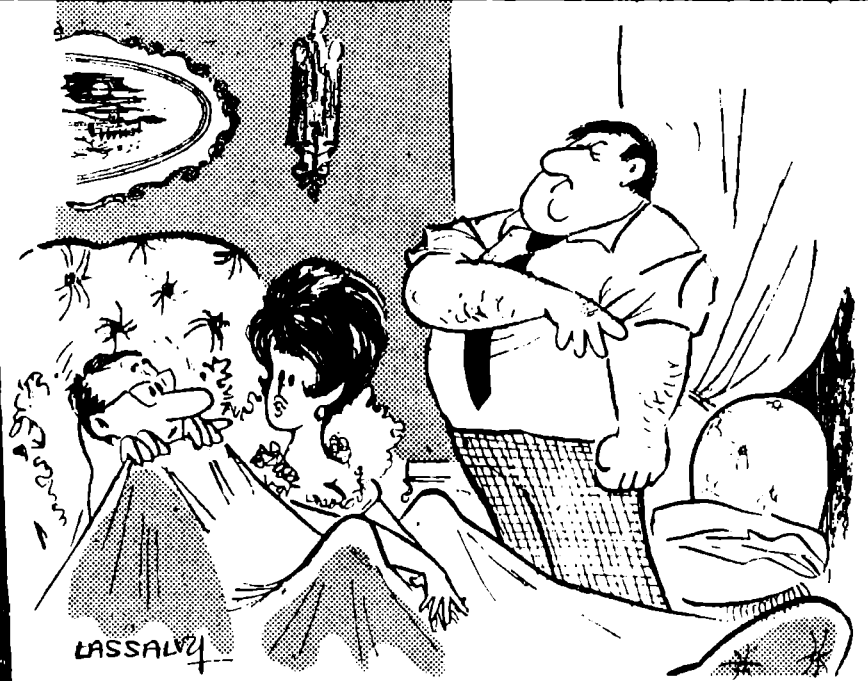
-İŞKARPİNLERİM AYAKLARIMI ÇOK SIKIYOR... BU DÜKKÂNIN ÖNÜNDEN BİR ADIM İLERİ GİDEMEM!

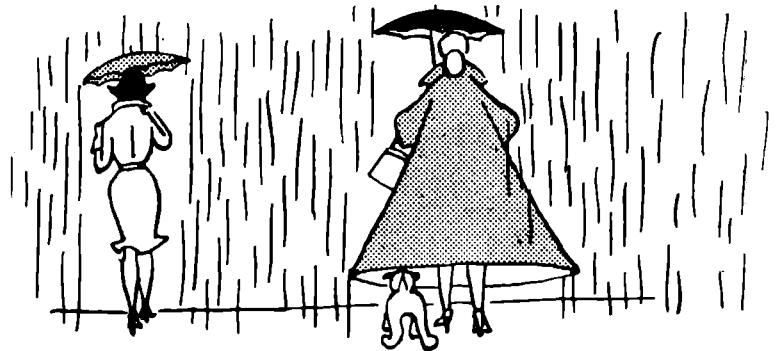
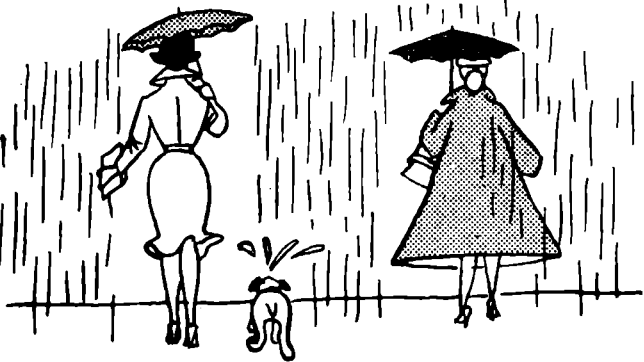
-SİZE DOKUNMADIM Kİ BEN!..

-ORASI İŞÇİ BULMA KURUMU MU? BANA ÇABUK BAŞKA BİR MODEL YOLLAYIN!..

-GÖZLÜKLERİNİ BANA VER, KIRILMASIN!..

*Size
Hatırlatırız*

ÖNÜMÜZDEKİ

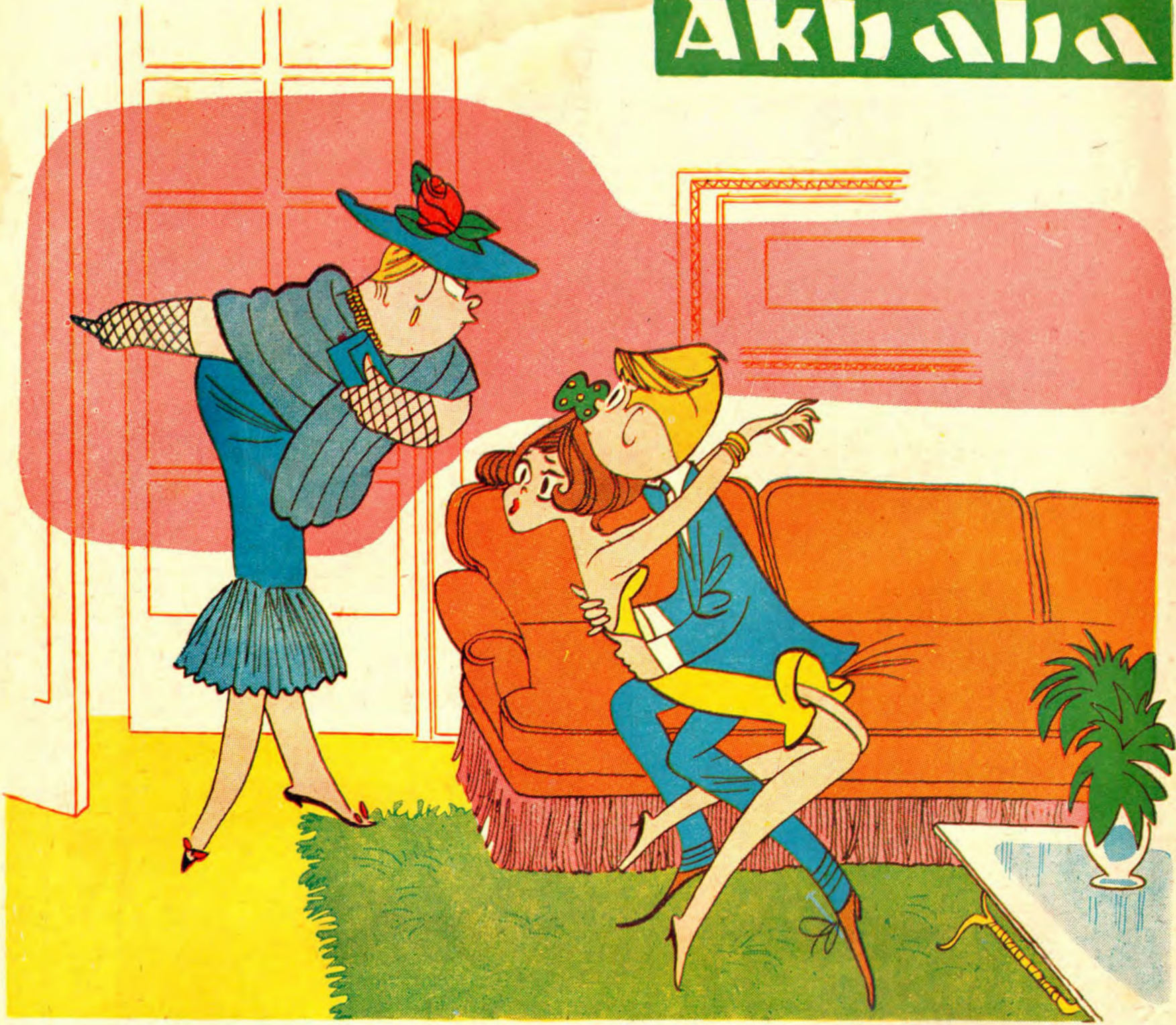
5

**MİLYONLUK
İLK ÇEKİLİŞ**

T. C. ZİRAAT BANKASININDIR

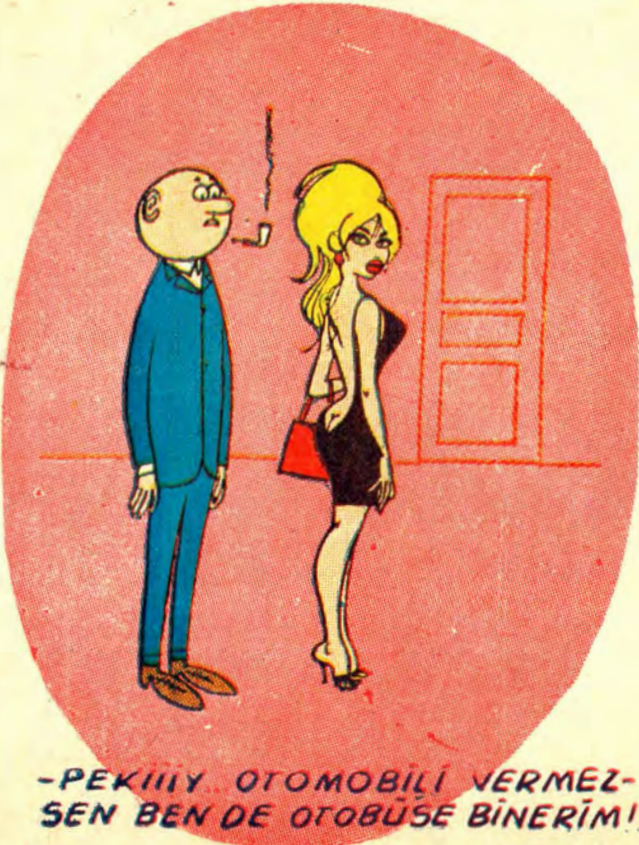
Tasarruflarınızı 10 Nisan akşamına kadar Ziraat Bankasında toplayınız

(Basın: 2674—A—1355—61)

- DEFOL !

- VAH ANNECİĞİM, GENE POKERDE KAYBETTİN GALİBA!

- PEKİİY OTOMOBİLİ VERMEZ-
SEN BEN DE OTOBÜSE BİNERİM!

- YE-YE... ÇOK ŞEY DEĞİŞMEMİŞ, BENİM GENÇ-
LİĞİMDE DE YO-YO İDİ!